

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

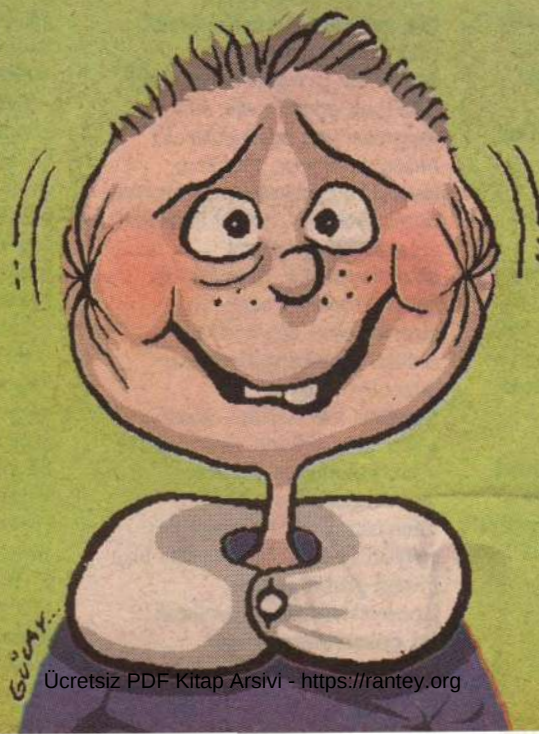
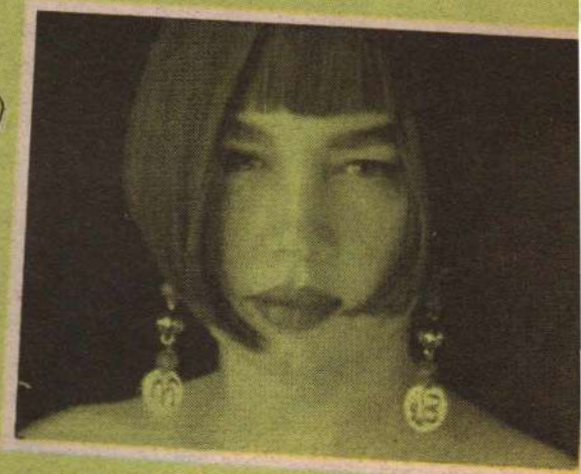
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A large, stylized graphic of the word 'HAYVAN' in a bold, sans-serif font. The letters are primarily red with a yellow outline, set against a background of alternating yellow and dark brown vertical stripes.

18 Nisan Cuma • Sayı: 2003/10 • Fiyatı: 800.000 TL. (KDV Dahil)

DERSİMİ BİLDİM DİYE
ÖĞRETMEN
KULAKLARIMI İTTİ...

İnsan İlişkileri

Kırk beş yaşımın kuyruğunu henüz yakalamışken
"İnsan İlişkileri" bölümüne yeni kaydoldum
Alnımın çatalında bir yorgunluk büyürken

Siz neyi kıskanırsınız?

Alkol dizboyu, oğlum sevgisiz, karım umarsız
Üç beş şiir yazdımsa mısra-ı berceste mi oldu
Kolumu ayağıma kırdım, özendiğiniz bu mu
Kurtları kovalamaktan kurdeşen döktüm
Gönlüm açık denizler kadar ıssız ve fenersiz
Bana çekinmeden 'alkolik' diyebilirsiniz

Taşıkardı - ki kalbin 'aritmî' bozukluğudur
- Ben aritmetiği sevmem laf aramızda
Panik atak - ki dünyanın öcülerine karşı bir bastondur
Çekici ya da içki getirin ben sokağa çıkınca

Siz neyi kıskanırsınız?

Şiir... Ah, şu on parmağımın onu birden kırılrsa!

AHMET ERHAN

Oynat Hayatçığım

metüst

ALO0000! HAYVAN'dan Arıyoruz

Alo, Filiz Bingölçe mi?
- Buyurun, benim.
Filiz hanım, "Kadın Argosu Sözlüğü" kitabınıza

dava açılmış, geçmiş olsun.
- Sağolun, dava sürüyor.
Türk Ceza Kanunu'nun 426'ncı maddesinden yargılanıyorum.
Kitap şu an piyasada mı?
- Evet. Savcılık toplatma talebinde bulundu, ama biz itiraz etmiştik ve toplatılmadı. Para cezası verildi, 1 milyar 800 milyon civarında. Ama bunu da ödemediğimiz için dava açtılar.

Dava ne durumda?
- Birkaç duruşmaya girdik. Önümüzdeki günlerde Muzır Kurulu'nun bilirkişi raporu ele alınacak. Davanın seyrini o belirleyecek.
Bilirkişi raporu ne diyor?
- Müstehcen olduğunu iddia ediyor. Ama bunun hem Türkiye'de hem dünyada örnekleri var.

Kitaba ilgi nasıl?
- İyi. Okurdan gelen 1500 sözcük var. Mahkeme sürecinden çıkabilirsek, sözlüğü geliştireceğiz.
Size iyi mücadeleler...
- Sağolun...

Alo Göç Edenlerle Dayanışma Derneği'ni?
- Evet, ben Genel Başkan Şefika Gürbüz.
Şefika hanım, göç edenlerin

köye dönüşü durmuş...
- Savaşın dolayı durdu. Zaten geri dönüş çok az olmuştur, ama köylerine geri gitmek için başvuranlar da şu an kararsızlar.

Çoğunluğu dönmek istiyor galiba...

- Büyükşehir Belediyesi'nin yaptığı bir araştırmaya göre yüzde 87'si dönmek istiyor. Bunların büyük çoğunluğu hem bize, hem belediyeye başvurmuşlar, dönmek istiyorlar. Çünkü buralarda tutunamıyorlar.

Peki dönebilmenin koşulları neler?

- Bir çok ailenin dönebileceği yol paraları bile yok. Ama bundan da öte dönebilecekleri yerleri de yok. Çünkü köylerde gidebilecekleri bir evleri kalmadı, hepsi yakıldı, yıkıldı. Bir de koruculuk sisteminin sürmesi aileleri tedirgin ediyor.
En çok dönüş ne zaman oldu?
- Geriye dönüş en çok 2001 ile 2003 yılları arasında oldu. İnsanların çoğu köylerine değil, köylerinin bulunduğu kent merkezlerine döndü.

Peki, iyi çalışmalar size...
- Teşekkür ederiz, size de...

Alo, Akşehir Belediyesi Basın Yayın Müdürlüğü mü?
- Evet, ben yetkili Taner Serin.
Taner bey,

Nasrettin Hoca Şenlikleri'ni düzenliyorsunuz. Biraz söz eder misiniz?

- Evet, 44 yıl oldu. Bu yıl 44. düzenleyeceğiz. 1959 yılında başladı, bugüne kadar aksamadan devam etti.

Ne zaman düzenleniyor?
- 5 - 10 Temmuz arası...

Nasıl bir programınız var?

- Bir çok etkinlik var. Afış yarışması var, başvurular 25 Nisan'da bitiyor. Hocaların fıkralarını canlandırma yarışması düzenliyoruz. İstanbul Akşehir arası Gülmece Treni düzenleyeceğiz. Beyoğlu'nda Şenlik Korteji olacak. Sizin çizerlerinizin de jürisinde olduğu çizgi bant yarışması düzenliyoruz.

Şenliğe katılımlar nasıl?

- Her gün 100 bin civarında insan bulunuyor. Ayrıca uluslararası katılım da var. Tataristan'dan tiyatro grubu geliyor. Fransa'dan Korsika Halk Müziği grubu geliyor. Japonya'dan bir grup olacak.

İyi çalışmalar size...

- Eyvallah. Şenliğe bekleriz. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

Alo, Ali Nesin ile mi görüşüyoruz?
- Buyrun, benim.
Alternatif bir 23 Nisan kutlaması yapmıştınız, bu yıl da olacak mı?
- Evet: 23 Nisan

çocuk bayramı olmasına rağmen, bizim ülkemizde çocuklara eziyet çektiliriliyor. Şiirler okutuluyor, yağmur ve güneş altında uygun adımda yürütülüyorlar. Resmi geçit yaptırıyorlar. Biz bayram gibi kutluyoruz. Oynuyorlar, eğleniyorlar, şarkı söylüyorlar. İstedikleri gibi kutluyorlar.

Vakıf çalışmaları nasıl?

- Bizim birinci görevimiz çocuklara bakmak. Çocuklar çok iyi, aç değiller, açta değiller. Ama daha iyi imkanlarla daha iyi bakabiliriz. Şu an Sosyal Hizmetler Vakfı'yla bir sorun yaşıyoruz.

Nasıl bir sorun?

- Çalışmalarımızı Sosyal Hizmetler Vakfı'na bağlamak istiyorlar. Biz de buna karşı çıkıyoruz ve sonuna kadar da çıkacağız. 80 mantağının 83 yılında çıkardığı bir yasaya dayanıyorlar. Ama yasa muğlak, kim nasıl istiyorsa öyle yorumluyor. Biz de karşı dava açtık. Önümüzdeki günlerde mahkemelerde olacağız.

Size kolay gelsin...

- Teşekkür ederiz...

Alo, 78'liler Vakfı mı?
- Evet, ben genel sekreter Oktay Gülağacı.
78'liler olarak dergi hazırlığınız vardı...

- Dergi vakıf çalışmasıyla paralel gidiyordu. Vakıf çalışması ilerledi ve paylaşıma açık bir hale geldi. Biz de bir yayının artık şart olduğunu düşündük. 78'lilerin doğal örgütleyicisi olacak.

Derginin ismi netleşti mi?

- İsim araştırması içindeyiz. Bir anket yaptık. Anket sonuçlarını 6 mayısta açıklayacağız. Dergiyi de Eylül 2003'te çıkaracağız.

Vakfın başka ne gibi çalışmaları var?

- Bir taraftan örgütlenme çalışmalarımız devam ediyor. Panellerimiz oluyor. Yaz mevsiminde '78'lilerin Ankara Buluşması' adı altında büyük bir buluşma tertip etmeyi düşünüyoruz.

Çalışmalarınız nereden takip edilebilir?

- Vakıf merkezi, Katip Mustafa Çelebi Mah. Tel Sok. No: 28/4 Beyoğlu adresinde. Telefonumuz: 0 212 244 48 02. İnternet adresimizi de vermek istiyorum: www.78lilervakfi.org
Teşekkür ederiz.
- İlginize teşekkür ederiz. ☺

Bayram Çocukları

OKTAY GÜZELOĞLU

Ben her 23 Nisan Çocuk Bayramı'nda sabah erkenden kalkar, evime yakın bir ilkokul önüne giderim ve demir parmaklıklarına yaslanır, çocukların okula gelişlerini seyrederim. Bayram günü, başka bir gündür; adı üstünde çocuk bayramı, çocukların bayramı. Önlükleri o gün daha bir düzensiz, saçları daha bir özenle taranmış, kurdeleri pırıl pırıl, ayakkabıları cam gibi parlaktır. Onları seyrederken kendi çocukluğuma dalarım.

Annem beni bayrama hazırlamaya gecedan başlardı. Leğene oturtur, derimi kazıyana kadar keseyle ykar, önlüğümü ütüler, yırtıklarını dikerdi. Okula ayağımdaya bayram için alınmış, kırmızı naylon ayakkabılarıma baka baka giderdim.

Şimdi halen ilkokul önlerine ve sokak kuytularına gitmeye devam ediyorum. Önce okul önüne uğrar, çocuklar derslerine girdikten sonra kuytuları gezerim. Sokak çocuklarıyla sohbet ederim.

Kimi çocuk, babasının verdiği şarap parasını harcadığı için korkudan evden kaçmıştır; kimi çocuk, üvey anne veya üvey baba dayığı yüzünden evinden kaçmıştır. Kimisi babasının kim olduğunu bile bilmemektedir.

Hele o gün, o gün yağmur yağıyorsa küçücük bir çocuğu, içine su dolan ayakkabılarını çıkarıp çıkarıp suları

boşaltırken görürüm. Kimisi misket oynamadığını, topa çevirmediğini, hiç oyuncuğu olmadığını anlatır. Kimisi kendini tecavüzden korusun diye, korkudan pireli sokak köpeğine sığınmıştır.

Kimisi tiner kokladıktan sonra rahat uyumuşsa, rüyasında gördüklerini anlatır. Ya büyük bir futbolcudur, ya çok zengin olmuştur, ya da çok sevdiği bir artistle beraber olmuştur düşünde.

Bizim çocuklar, kuru bir sonbahar yaprağı gibi döküle döküle bayramsız yaşarlar. Hani bu ülke çocuklarına bayram hediye eden tek ülkeydi? Tabi bu sistemi yönetenler, sıcak evlerinde, doğum günlerinde çocuklarına pahalı hediyeler armağan ederken, aşağıya bakmak akıllarına bile gelmez. Arada bir bayramlarda ahlı vahlı, cilalı, hamasi nutuklar atarak günü geçirirler, ama nereye kadar? Kimse bilmiyor? Benim bir korkum var. İleride bizim çocuklarla, onların çocukları karşı karşıya gelirler mi?

Sevdiğim yazar Balzac'ın sözünü zaman zaman hatırlarım: "En namuslu çocuklar güler" der. Bizim çocuklar gülemiyor, acaba namus eksikliği mi var? Varsa, nereden geliyor?

Çocuk bayramınız kutlu olsun çocuklar diyerek bitiriyorum. □

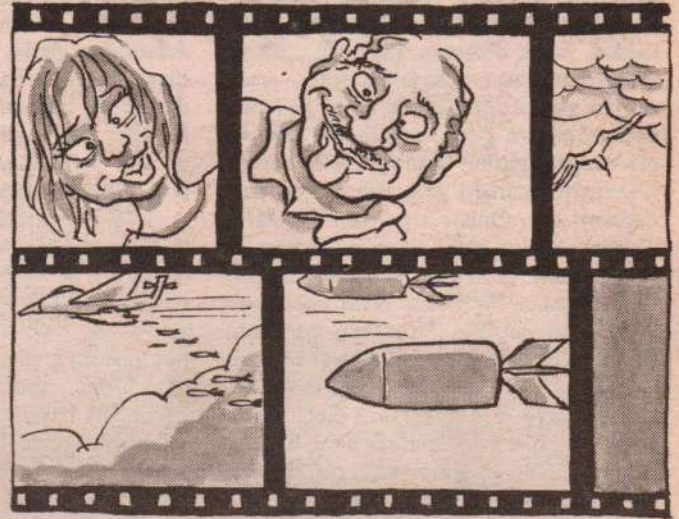
Teori de Ve Pratikte Acı Bilgiler

GÜLAY BATUR

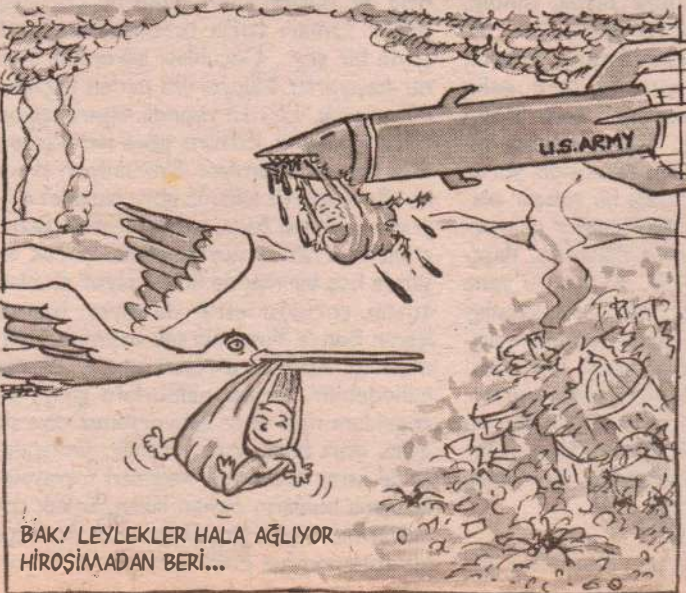
"ÇOCUĞUNUZA ÇOK KIZIP, ONU DÖVMEK İSTEDİĞİNİZDE, HEMEN ONUN ELLERİNE BAKIN, SİNİRİNİZ YATIRIR DEMİŞTİ BİR YERDE AKLİSELİM BİRİ..."

ÇOCUKLARIN ZATEN YUMURUKLARI KADARDIR KALPLERİ..."

ÖLMEDEN ÖNCE ŞARTSA EĞER; HAYATIN BİR FİLM ŞERİDİ GİBİ GÖZÜNÜNDEN GEÇMESİ, EN ÇABUK ÇOCUKLARIN BİTER KISA METRAJLI FİMLERİ...

"BAK! LEYLEKLER HALA AĞLIYOR HİROŞİMA'DAN BERİ..."

VÉ HALA YUMUŞATMADIYSA SENİ, ÇOCUKLARIN DÜNYAYA DÖNÜŞTÜRMELERİ ANNELERİNİ..."

ÇAK Bİ TANE! SENİ SİNİR KRİZİNİN EŞİĞİNE GETİREN ÜLKEYE, İRAKLI ÇOCUKLARIN FİİLİ BELLİ ELLERİYLE..."

Ersin Sarıaltun, dokuz yaşında sokaklarla tanışmış, askerlik ve hapis dışında ömrü sokaklarda geçmiş ve şimdi kendisini sokak çocuklarına adanmış bir sokak adamı. Ersin'le sokak ve sokağa düşen hayatlardan konuştuk.

Ben Bir Ersin Olarak Ayakta Durdum

MET ÜST

Kendinden bahseder misin biraz?

- Adım Ersin Sarıaltun. 32 yaşımdayım. İstanbul'a ilk olarak 1978 yılında geldim. **Geldin mi, kaçtın mı Ersin?**

- Kaçtım. Dünyaya ilk geldiğimde sara hastalığına yakalandım ben. Günde üç dört defa nöbet geçiriyordum. Hayattan bıktım, bezdim. Okula kabul etmediler. Yani öyle bir şeydi ki, ufakken arkadaşlar beni yanlarına almazlardı, gezdirip dolaştırmazlardı. Hayata küstüm.

Kendini dışlanmış mı hissettin?

- Beni ailem dışlamadı. Ben kendi kendimi dışladım. Hastalıktan dolayı onların dışında kaldım. Barajlara gider yüzerdik, beni götürmezlerdi, arkadaşlarım korkardı, bayılırsım diye. O yüzden hep yalnız kaldım, yalnız dolaştım. Dokuz buçuk yaşımdaydım, halamın tarlasına gider, orada zaman geçirirdim. İki üç çuval portakal çaldım, pazara gittim sattım. Oradan direk otogara gittim, İstanbul'a bilet kestim. Okumam yazmam yok, İstanbul'da tanıdıklarım var. Onları arıyorum. İlk olarak Zeytinburnu'na giden otobüse bindim ve oraya gittim. Tren garında kaldım. Küçük-tüm o zaman. Parlaktım. Biraz korku var, duygusallık var. Ben düşündüm, çocuğum, illa biri gelecek, bir bayan gelecek, beni alacak, "Ah yavrum!" diyecek, evine götürecekt diye düşünüyordum. Gece iki üç arası, bir polis geldi kaldırdı beni, karakola götürdü, iki üç gün misafir olarak tuttu beni. Yemek, su ve sigara verdi.

O yaşında sigara içeriyor muydun?

- Sıkıntıdan içiyordum. Hastalıktan kalan bir şey. Sonra karakoldan çıktım, dedim iş bulup çalışacağım. Trenle-

re asıla asıla Urfalı bir çocukla tanıştım. Beni aldı babasının yanına götürdü ve ona benim sokakta yattığımı anlattı. Babası beni dükkana aldı, orada bana iş verdi ve dükkanda yatıp kalkmaya başladım. Bana dedi ki, "Ersin sen soğan doğrayabilir misin?" Dedim "Sana on kilo, yirmi kilo soğan doğrarım." Nitekim öyle de yaptım ve sevdi adam beni. Çalıştım ettim, derken evine gidip gelmeye başladım. Banyo yapardım, sofraya açarlardı bana. Sonra yavaş yavaş İstanbul'u tanımaya başladım. Beyoğlu'nu duyuyordum, Artistler Sokağı falan diye anlatıyorlardı. Ben de etkilen-dim ve bu sefer de Beyoğlu'na kaçtım. Beyoğlu'na geldim, tekrar çaresiz kaldım, aç kaldım, sokaklarda yattım. Tabi biz Adana'dan geldik ama İstanbul'u Avrupa olarak görüyoruz, Taksim parkında kaldım. İki üç arkadaşla tanıştım o dönemler. Beraber yatıp kalktık, arkadaş sayısı git-gide arttı ve piyasaya tiner çıktı.

Kaç yılında piyasaya çıktı bu tiner?

- 78-79 senesinde çıktı. Ondan önce 'balı' vardı, bir de Dolapdere'de satılan haplar vardı. Onlar çok kötüydü. Ondan kullandık. Polislerden işkence gördük, dayak yedik, derken yavaş yavaş alıştık, tiner piyasaya çıkınca, 'tiner'ci oldu ismi-miz. Ondan sonra oranın kurdu oldum, öğrendim hayatı. Uzun bir zaman sonra askerliğim geldi. Tabi o esnada ailem arı-yordu beni. Askerlikten sonra, hastalığı atlattım ve intihara teşebbüs ettim. Ben-zin döktüm üstüme ve kendimi yaktım. Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırdılar. Orada ilgisizlikten dolayı çok acı çektim. Tımar-haneye atıldılar beni, kimsesi yok, deli diye. Ben yandığım zaman şuurumu kaybettim, insanlar beni deli olarak görmeye başladı. Beni Bakırköy'de tedavi ettiler. Derken abim geldi aldı beni götürdü, ben tekrar İstanbul'a kaçtım.

Kaç yaşındaydın o vakitler?

- 18 yaşında falandım. Ondan sonra hastaneden de çıktım, "yeter" dedim, ben sıkıldım. Tekrar arkadaşların yanı-na gittim. Cihangir'de bir mağara var, oraya gittik. 15 - 20 kişi orada kalıyorduk. Sinyal çekiyorduk, ara-ba camı siliyorduk. Yanımızda arkadaşlar eroin çekiyordu, ölen-ler oluyordu. 86 karında, so-ğuktan donanlar oldu. Kendi mekanımızda on beşe yakın arkadaş kaybettik. Nitekim sonra askere gitim. Ankara Etimesgut'ta askerliği yap-

tım. Usta birliği İstanbul Alibeyköy'de yaptım. Kasımpaşa Askeri Hastanesi'ne gönderdiler. Orada ameliyatlar oldum ve düzeldim. Toparladım kendimi. Askerliği bitirince tekrar kendimi sokağa verdim. "Artık" dedim, "bu işi yapmayacağım, ti-ner içmeyeceğim, kötü işlerle uğraşmayaca-ğım."

Okuma yazmayı nasıl öğrendin Er-sin?

- Yurtta öğrendim. Sokakta Yusuf Kulca ile tanıştık. Yanımıza geliyordu. Hatta şüphelendik biraz. Yusuf abi gaze-teci olarak yanımıza geliyordu. Hürri-yet'teydi o zaman. Her gelişinde bize ek-mek, kola falan getiriyordu. Biz dedik "Abi sen kimsin, niye geliyorsun?" Yusuf dedi ki, "Ben de sokak çocuğuyum, size yardım etmek istiyorum..." Tabi biraz tepki verdik. Ben dedim ki, "Ya sen ken-dine yardım et, sen kimsin ki bize yardım ediyorsun!" Daha sonra alıştık, ısındık, Yusuf abi, Sefaköy'de bir yurt kurdu. 92 yılında ilk yurttu orası. İsrarla çağırırdı, "Çocuklar, ben bir yurt kurdum, gelin orada sizi misafir edeceğim." dedi. "Bizim yaşımız büyük" dedik, "Olsun önemli de-ğil" dedi. Sağolsun, Allah razı olsun, yurda götürdü bizi, orada bayağı bir misafir ola-rak kaldık. Gönüllü öğretmenler geliyo-rdu, orada okuma yazma öğrendik. Başa-rıyla bir çevreye geldik, 93'ten bu yana Yusuf'un bana yaptığı yardımların karşılığı olarak, ben gönüllü olarak onunla çalış-tım. Mesela sokakta çocuklar hastalanı-yor, bıçaklanıyor, hastaneye kaldırıyorum. Kaçırılıyor, takip ediyorum. O günden bu yana Yusuf Abi'yle beraberim. Bana da bir destek verdi, gereken ameliyatlar vardı. O beni ameliyat ettirdi.

Şu an ne yapıyorsun?

- Şu an çalışmıyorum. Dernekte gö-

nüllü olarak çalışıyorum. Bir süre sokak çocuklarının yurdunda hizmet verdim. Çocuklara hem annelik, hem babalık yap-tım. Yemek yapardım, ufak çocukları ge-ce tuvalete kaldırırdım, temizlik yapar-dım, onları hastaneye götürürdüm. Sır Çocukları diye bir film çekildi ya, onun set danışmanlığını yaptım. Bir filmimiz da-ha var. Mayıs'ın ortasında çekilecek. Met-ropol Kabusu isminde, orada üçüncü rol-deyim.

Film hayat hikayelerinizden mi ola-cak?

- Yok bu ayrı bir şey. Kapkaç olayıyla ilgili bir şey. Tarlabası'nda yaşayan üç tane serseri. Aç, perişan. Ne yapıyor, kapkaç-çılık yapıyor. Aldığı parayı esrara yatırıyor.

Bir yerde duramama hastalığı mı var?

- Anladım ne demek istediğini. Tabi öyle bir durum var. Çünkü bu çocuklar özgür. Onları zorla tutamazsın. Şimdi şöyle bir şey... Çocukları alıyorsun, tek-rar kaçıyorlar. Bakıyorum neden kaçıyor, ufak çocuk, 12 - 13 yaşında. Sigara içeriyor, rahat içemiyor, kafasına göre hareket et-mek istiyor, edemiyor. Sinirleniyor, diyor ki, "Ben dışarda kafama göre hareket edi-yorum, kimse bana karışmıyor." Bizim gönlümüz razı olmuyor, çünkü çocuk dış-arıda hoş bir madde kullanmıyor. Bunları atlatıp, çocuklar esrar da içiyor, hap da içiyor. Ben le Yusuf abi tek başımıza yap-a-mıyoruz. Aslında çok basit bir şey. Devlet halledebilir. Mesela nalburlara gidip, bu çocuklara niye tiner satıyorsunuz diye üç hafta, dört hafta ceza verebilir. Dolapde-re'de esrar satan, hap satanları toplayabi-lir. Ama bunların olması lazım. Sokak çoc-uklarının sayısı gitgide artıyor. Artıkça biz zorlanıyoruz. Eskisi gibi gelmiyor,

krizden kaynaklanıyor, savaştan kaynaklanıyor. Yurtta bir kazan kazanıyor, şükür etmek lazım. Devlet bize destek verse, daha güzel şeyler yapacağız. Mesela suyumuzu, elektrigimizi karşılasalar, daha güzel şeyler yaparız. Ben bir Ersin olarak kendimi çocuklara adamışım, ömür boyu hizmet etmek zorundayım. Çünkü sonuçta ben de oradan geldim. Çocukları sokakta görmeme gönlüm razı olmuyor. Artı şöyle bir şey var. Saat 8-9 arası Taksim'den polisler bizi alıp, şehir dışına bırakırdı. Çatalca'ya, Çekmece'ye. Saat 8-9 arası bize yasaktı. Geri döner, sinemaya giderdik, zaman kaybederdik, yeri gelir yatıyorduk. Sinema o zaman iş yapmıyordu, biz giderdik, 50-60 kişi. O zaman tiner de çekerdik, hap da alırdık. Esrar da içerdik, adam bir şey demezdi. Kimse de rahatsız etmezdi. Gece 1 oluyordu, Tak-sime çıkana kadar saat 2 oluyordu. Artık orada kafamıza göre takılıyorduk. Artık kafamız iyi, bakıyorduk kimi bıçaklanmış, kimine araba vurmuş. Yazın denize girerdik, gece yarısı girip, kendimizi temizledik. Tuzlu su ile elbiselerimizi yıkardık. Çok arkadaşımızı kaybettik. Nitekim ben bir Ersin olarak ayakta durdum. Demek verilmiş bir sadakam vardı, nitekim veriyorum. Mesela vakıftan Müberra Hanım aradı beni şimdi, işte "Karaköy'de çocuklara işkence verilmiş, onlara bir bakar mısın, merak ettik..." dedi. E tabi ben seve seve de bakarım, gerekirse çocuklar için bir şeyler yaparız...

Sokaktan yurda alıp, iyileştirdiğiniz, bu işleri bırakan çocuklar var mı?

- Ben şunu söylemek istiyorum. Dolapdere'de Çamaşırhane diye bir yerimiz var. Sokakta yaşayan çocuklar, büyük küçüğü fark etmez, oraya geliyorlar, banyo ediyorlar kahvaltı ediyorlar, doktor kontrolünden geçiyorlar. Ama bir yerden sonra bıkiyorlar. Kışın, özellikle yurda gitmek istiyorlar. Tabi biz direk yurda kabul edemiyoruz. Eğer yurda gitmek istiyorsa, onlara bir zaman tanıyoruz. İki üç gün. İki üç gün içinde tiner içmezse, direk hastaneye götürüyoruz. Bakırköy'e Amatem'e götürüyorum, ondan sonra İlk Adım istasyonuna alıyoruz. Orada bir süre kalıyorlar. Artık kimi kalmak istiyor, kimi kaçıyor. Yusuf Abi sokak çocuğuydu, bıraktı, bugün bir bakan danışmanı oldu. Biz de olabiliriz. Ben Yusuf Abi'yi hep takip ediyordum, çok güzel işler yapıyor. Gece çalışırdı, gündüz okurdu, bir başarıya imza attı. Bizim çocuklar da bunu yapmak istiyor. Ama onunki farklı. O çok sabırlı bir insan. Yusuf sigara bile kullanmıyor artık. Biz ona Yusuf Abi demiyoruz, Atatürk diyoruz, Atatürk gibi bir adam. Örnek, büyük bir örnek bizim için. Bazı arkadaşlarımızın nikah şahitliğini Yusuf Abi yaptı.

Taciz, tecavüz çok oluyor mu?

- Tabi, aramızda, biz bunu yaşadık, gördük. Gördüm ben bunu. Beşiktaş'ta bir mekanımız vardı. Bir sabah 8-9 gibi. Kafam iyiydi, bir madde kullanıyordum, hiç uyku getirmiyordu, hep böyle gezdiriyordum beni. Mekana doğru gittim böyle, şu an yaşı 44 gibi görüyordum, bir arkadaşımız ufak bir çocuğa tecavüz etmeye çalışıyordu. Çocuk bağırıyordu, benim kafam iyiydi, "N'oldu!" diye durdum. Çocuk ağlıyordu, "Abi böyle böyle" dedi. Ben de aldım şeyi kafasında kırdım, iki tane de bacağına soktum. O esnada polisler geldi, dedim "Ben vurdum abi, suçum varsa, cezayı çekmeye hazırım." O esnada polisler de "İyi yaptın" dedi, öyle de-tayları da yaşadık.

Hiç hapse girdin mi?

- Tabi girdim.

Sen feleğin çemberinden geçmişsin...

- Tabi ki feleğin çemberinden geçmişim, ve kimin ne olduğunu, nasıl davranacağını, insanların gözünden ve tipinden anlıyorum yani.

Sokak çocukları aslında ne istiyor Ersin?

- Çocukların hayalleri, başta sevgi istiyor. Erkekler gittiği zaman fazla yakınlık vermiyor. Bir bayan gittiği zaman, o bayan da biraz sevgi verdiği zaman, hemen onu yola getirebiliyor. Tabi ki bizim dernek olarak daha çok bayan gönüllüye ihtiyacımız var. Çünkü bir bayan çocukların dilinden anlıyor. Abla ve anne sevgisine ihtiyaçları var çocukların. O çocuğu alıp yurda götürüyorsun. "Abla" diyor, "ben yurda geldim, ziyaretime gelir misin?" "Gelirim" diyor. Bir iki geliyor, sonra gelmiyor. Çocuk kırılıyor ve tekrar sokağa dönüyor. Çocuk ister ki abla hep gelsin, sevgi versin, şefkat versin.

Bu çocukların hepsi İstanbul'da mı?

- Eskiden İstanbul içindeydi. İstanbul'da sokak çocuğu sayısı iki bin ise, Adana'da üç yüz, Mersin'de beş yüz, Antalya'da iki yüz. Türkiye'nin her yerinde sokak çocukları dernekleri kuruluyor. Mesela ben burada medyayı da suçluyorum. Atıyorum, Mahsun Kırmızıgül, geçen sene sokak çocuklarını mağazaya götürüp takım elbise giydirtcek. Ama bunu medyasız da yapabilir. Kameraları getirmiş, demek ki sokak çocuklarını düşünmüyor, kendini düşünüyor. Şimdi ne oluyor. Bu bir suçtur ve kötü bir örnektir. Mahsun'dan sonra iki üç gün sonra Doğuş. Doğuş sokak çocuğu. Benim Hasan Hüseyin diye bir arkadaşım var. Bunlar Bursa'da beraber kalmışlar. Bir ara Yusuf Kulca, Hasan Gemici ve sokakta yetişen gençler ve Doğuş Teke Tek programına çağırılıyorlar. Ben o ara Fatih Altaylı'dan mikrofonu istedim ve Doğuş bu seviyeye geldi, bu başarıya imza attı, ben onu takdir ediyorum. Ama nereden geldiğini unutmasın, maddi olarak yardım etmeyi düşünmüyorsa, iki üç saat bir çenesini yorsun, bir konser versin. Gelirini sokak çocuklarına versin. Bu süre biraz tartışmalar oldu, bitti olay, biraz dağılıyor. Bizim Hasan Hüseyin gidip Doğuş'un yüzüne tükürüyor. Doğuş diyor ki, "Patron burda yapma", "Başlarım senin patronuna, adam oldun da götün mü kalktı," diyor... "Ya Hasan Hüseyin sus, geleceğim, yardım edeceğim." Aradan iki üç sene geçiyor, gelmiyor, ne arıyor, ne soruyor. Doğuş arkadaşın biriyle bana kaset ve tişört gönderiyor. Ben de dedim ki, "Alsın bunu müsait bir tarafına şey etsin."

Ne tür müzikler dinliyorsunuz?

- Bizim ortamda özellikle Müslüm Gürses, Selahattin Özdemir damardan gidiyorlar. Çünkü bu hayat bezginliğinden kaynaklanıyor.

Çocukların en çok sevdiği artistler?

- Tabi ki Yılmaz Güney'e taparlar. Ohooo... Mekanlarını Yılmaz Güney resimleri süsler. Bizim yurtta vcd vardı, alıyorlardı çocuklar. Rica ediyorlar gelenlerden, Yılmaz babanın filmini istiyoruz diye. Mesela Cristopher diye bir abimiz var. Ondan da Allah razı olsun, o adam Ted kolejinde öğretmen. İstanbul'da İngiliz. 15 seneden beri burada. O adam bize kapı açtı, sevdi. Hala da öyleyiz. Tek güvendiğim insanlar. Zor yaşadığım dönemlerde evinde kalıyordum. Yardım ediyor, sokak çocuklarına kapı açıyordu, yemek yediri-yordu, yatırıyordu. Halen de öyle, eskisi gibi yapamıyor. Krizden dolayı. Ama yine çocuklar kapısını çalıp, ekmeğini yiyor. Artı, o adam insanlardan çok köpekleri seviyor. Dört tane köpeği var. O köpeği de bizim sokak çocukları getirmiş.

Bizim sokak çocukları hayvanlara öyle bir değer veriyor ki, kendini düşünmüyor, hayvanları düşünüyor. Mesela burada bir yavru köpek görsün, alırlar hastaneye götürürler, camını indirirler, illa bakacaksınız diye. Tessa diye bir köpek var, Tessa'yı çok kişi istedi vermedik. Ben Tessa'yı alıp dışarı gezdirmeye götürüyorum. Kız arkadaşımın ayrıldım, moralim bozdu, geldi bana moral verdi. Yaladı her tarafımı. Ben izin veririm; insanları öpmem ama onu öperim. Kafasını koydu, üzülme gibi bir işaret veriyor, sonra kuyruk salladı, gidip gelip oynamak istiyor. Ben de anladım, oynamak istiyor, "İyi" dedim. Gittik gezdik.

Ben, Yusuf abi ve Mehmet Yücelay, kendimizi bu işe adadık. Diğerleri traş. Devlet de olmak üzere. Devlet 18'inden sonra atıyor. Maddiyatsızlık, üveylik.

Medyanın yaklaşımını nasıl buluyorlar?

- Medyaları hiç sevmiyorlar. Çünkü çocuklar artık anladı. Mesela bu benim başıma da geldi. İnsanlar geliyor, hal hatır soruyor, burasında gizli kamera. Ya da iş vaadiyle konuşturuyor, karşılığında bir şey çıkmıyor. Ben bir ara Adana'ya gittim, benim çocukluk arkadaşlarım dediler ki, "Ya seni televizyonda gördük, tinercisin sen..." Bu benim için kötü bir şey. Zamanla çocuklar baktılar ve artık, kamera olsun, medya olsun, vuruyorlar, hiç afetmiyorlar. Zaten bakan yasakladı, Bakan-dan ve Yusuf'tan izin alınacak. Medya çocuğu düşünmüyor, alacağı parayı düşünüyor. Reha Muhtar ve Savaş Ay'ı hiç sevmeyiz bizim çocuklar

Gelecek hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Ben açılışı cezaevinde öğrendim.

Bir süre Alman Hastanesi'nden çalıştım. Şile'de bir fabrikada açıcılık yaptım. Benim bir senaryom var, onu düşünüyorum. Mesela Esrar Perdesi diye bir senaryo düşünüyorum. Ortamı bildiğim için, duygusal bir film. Başrollerde Selahattin Özdemir'i ve kendimi düşünüyorum.

Hiç evlendin mi Ersin?

- Ben evli değilim. Bundan beş altı sene önce bir nişanlılık geçirdim. Alman hastanesinde Güneri diye bir arkadaşım var. İşsizdi. Onu işe aldardım. O evli iki çocuğu var. Onun hanımı geldi. İzin günümüzde "Ersin sana bir kız buldum, hadi biraz gezelim" dedi. "Ya bırak" dedim. Meğer kızı getirmiş, işaret verdi, kız geldi. Merhaba, şudur budur, tabi onlar gittiler, beni başbaşa bıraktılar. Dedim "Bir şeyler yer misin, içer misin" İkinci gün oldu, yavaş yavaş sohbet falan alıştık, ısındık. Ben gece çalışıyordum, sabah çıkışında beni beklerdi. Uykusuzluk. Kız dedi ki, "Ersin beni iste" Senelik izne çıktım, Beşiktaş'a indim, bir takım elbise aldım, kız istemeye gideceğiz. Mehmet Yücelay'ın çok yardımı oldu. Çok terbiyeli bir insan. Hazreti Muhammed bir eşi. "Baba" dedim, "böyle böyle." "Tamam isteriz." dedi. Ben kızı haber verdim, dedim "geliyoruz" akşam. Çiçek aldım, gittik. Ya kıştı, ya yağmur yağıyordu, zile bastım, kadının çocuğu açtı, kızla annesi Avclar'a gitmiş. Çocuk Fenerbahçe'nin maçını izliyor. Kapıyı açtı, tekrar oraya oturdu. "Kimse yok mu" dedik, "Ya, bir dakika maç var, siz gidip yarın gelin." dedi. Kızı haber verdim, bağırdım biraz. İkincisi gün gittik, zile bastık, kapı açıldı, anne soba temizliyor, kız boru temizliyor. İçeri girdik, bir saat geçti halen temizlik yapıyorlar, ben artık delirdim. Çiçek ve çikolata almaktan bıktık. O hoş geldiniz falan hesabı. Ulan başlarım senin hoşgeldinine. "Ne içersiniz?" Halen de soruyor ne içersiniz. Man-yak mısınız? Neyse kahve yaptı, ondan sonra annesi geldi, "Hoş geldiniz, kusura bakmayın, eee..." dedi, "niçin geldiniz?" Memet abi, "Efendim hayırlı bir iş için geldik, hayırlısıyla olur" hesabı. "Damadımız bu mu?" "Evet" falan... "Ne iş yapıyorsunuz?" "Ben elektronik mühendisiyim, ben ressam hocası. Ersin alman hastanesinde çalışıyor." "Siz bugün gidin yarın gelin, büyük ablası ve eniştesi gelsin. Gittik, bir daha geldik. Yine sohbet eniştesiyle. Eniştesi kültürlü ve akıllı bir insan. "Siz gidin, yarın gelin, kızın teyzesi gelsin." Çiçekler, pastalar, çikolotalar. Bir daha gittik teyzesi geldi, "Siz bir daha gidin amcası gelsin, halası gelsin." Ben isyanlardayım. Gittik geldik, biraz sohbet. Beşinci gün oldu, "Bir daha gidin dostlar gelsin." Ben gitmek istemiyordum, oradaki insanlar "Ersin bekle olacak." hesabında... "Bir daha gelin, Sam-sun'dan kızın akrabaları gelecek." Yedi oldu, yedincisinde biraz sohbet ettik. Orada bir kadın var, o dedi ki, "Dur ben bu çocukları tanıyorum, bunlar tinerci!" "Ne" dedi, "tinerci mi?" Kadın biraz çatlak, adam dedi ki, "Ana sus, bu insanlar tinerci olur mu? Bunlar tinercilere yardım-çı oluyor." "Neyse" dedi, "siz yüzükleri alın sonra gelin." Ben artık vazgeçtim ve dedim "Gitmeyelin, bu iş hayırlı değil." **Ersin, eklemek istediğin var mı?**

- Neyse, ben bir Ersin olarak kendimi çocuklara adadım. İyi insanlara da diyorum ki sokak çocuklarını kendi çocuklarınız gibi görün.

Teşekkür ederiz.

- Ne demek, ben bir Ersin olarak teşekkür ederim.☺

Polis Meslek Yüksek Okulu'nda drama dersi veren Özlem Aybek'le bu dersin incelikleri üzerine konuştuk.

Polislerde Sahne Fobisi Var

AYLA ÖNDER

Kendinizi tanıtır mısınız?

-Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nin Konservatuar Bölümü'nü bitirdim. Gani Müjde'nin kurmuş olduğu Tükenmez Kalem Yazı Grubu'nda üç yıl televizyon yazarlığı yaptım ve ayrıca senaryosunu Birol Güven' in yazdığı 'Çocuklar Duymasın' dizisinin haftalık öykülerini yazdım. Şu an Adile Sadullah Mermerci Polis Meslek Yüksek Okulu'nda drama öğretmeni olarak görev yapıyorum.

Drama öğretmeni ne öğretir?

- Drama oyun demek ve öğrencilerle oyunlar oynayarak özlediğimiz çocukluğumuza bir nebze olsun dönmüş oluyoruz. Mesela bir uçağın içinde kendimizi düşünüyoruz. Kimi kaptan oluyor, kimi yolcu oluyor. Mutlaka hepsinin bir kimliği oluyor. Onlar o kimliklere oyun süresince sadık kalıyorlar. Oyunun gidişatını kesinlikle dersin başında belirtmiyoruz. Nasıl biteceğini de bilmiyoruz. Örneğin uçak düşebilir veya kaçırılabilir. Öğrenciler rollerini, oyunun akışını ve finalini kendileri belirliyor. Mesela, biri o an karar vererek, uçağı kaçırarak korsan olmak istiyor ve hemen o kararını eyleme dönüştürüyor.

Polis okulunda drama dersi vermek nerden aklınıza geldi?

- Benim değil onların isteği idi bu. Polisler drama eğitimine niye ihtiyaç duyuyorlar?

- Onlardan bana böyle bir teklif gelince açıkçası ben de çok şaşırdım. Uniformalı, sert duruşlu olarak bildiğim insanlarla nasıl oyun oynayacağım diye kara kara düşünmüştüm. Ama okula gidince öyle olmadığını gördüm. Nedense onların da bizim gibi insanlar olduğunu unutuyoruz ve aklımızda bir güç örneği olarak yer etmişler. Oysaki duyarlılıkları ve duygusallıkları karşında hem şaşırdım hem de mutlu oldum.

Derslerde neler yapıyorsunuz?

- Klasik müzik eşliğinde hayali zeminlerde yürüyoruz. Kedimizi birlikte kurguladığımız yerlerde hayal ediyoruz. Başka karakterleri canlandırıp onları oynuyoruz.

Derslerde nelere dikkat ediyorsunuz?

- Sınıfta toplumun dayattığı bütün rollerden sıyrılmalarını, sadece kendileri olmalarını istiyorum.

Var olan polis imajında bir değişme görüyor musunuz?

- Evet. Onlar da zaten böyle bir çaba içindeler. Drama derslerinin yanında, kendi koroları var. Halk oyunları ve satranç dersleri de alıyorlar. Her hafta İstanbul Şehir Tiyatroları'ndaki oyunlara okulca gidiyorlar. Bence bundan sonra artık daha eğitilmiş, daha geniş bir vizyona sahip yeni polisler geliyor.

Toplum önündeki davranış eğitimi de siz mi veriyorsunuz?

- Ben kendilerini ve toplumu anlayabilmelerine ve kendilerini daha iyi ifade edebilmelerine yardımcı oluyorum: Bir şey dikkatimi çekti. Polislerde sahne fobisi var. Örneğin toplum önünde olmak aslında sahne önünde olmak gibi bir şey ve toplum içine çıktıklarında kendilerini sahneye çıkmış gibi hissediyorlar. İşte biz drama dersi ile oynadığımız oyunlarla sahneye alışıyoruz. İnsanları tanıyoruz, insanları anlamaya çalışıyoruz. Bir oyunda dilenci olurken, bir oyunda yaşlı birini canlandırıyoruz ...

Polisler ilk defa mı drama eğitimi alıyorlar?

- Bildiğim kadarıyla benim gittiğim okulda ilk defa alınıyor.

İlginç bir anekdot anlatır mısınız?

- Çocuklar Duymasın ekibiyle birlikte okula sözleşmeye gitmiştik. Güzel ve özel karşılandık: Gösterdikleri ilgi görülmeğe değerdi..Yemin törenini Tamer Karadağlı açtı: Yemekhanede öğrencilerle birlikte yemek yedik. Bu ilginç gelişti ama güzeldi...

Son olarak polislerin drama dersi almalarıyla ilgili bir şey söyleyecek misiniz?

- Burası akademi düzeyinde bir okul zaten. Kendi dergileri bile var. Dileğim bu dergilerin halk tarafından da takip edilip okunabilmesi. □

Dışarıdayım artık. Arayanlardan bazıları "özgürsün" diyor. Özgür müyüm gerçekten? Dışarıdayım ama dışarıda olmak içeride kurduğum bir hayal gibi. Belirsiz, flu bir hayal.

Artık Özgür müyüm?

NİL PINAR ARIN

Karanlık, soğuk bir sabah. Odanın bir köşesinde sabah sporunu yapıyorum. Ev halkı uyandığında kar yağmaya başlıyor birden bire. Baharı beklediğimiz bir nisan sabahı lapa lapa kar! İstanbul'da karı doğru dürüst görememekten yakınan annem coşkuyla seyrediyor parça parça yağın karı. Sabah alışverişi için çıkıyorum, kar kesilmiş. Ağır, kasvetli bir hava.

Yorgun argın eve dönüyorum. Annem ve kardeşim kapıda karşıyorlar beni. Yüzünde kocaman bir gülümseme... "Bugün güzel bir gün Pinar! Af edilmişsin, özgürsün artık!.." Haberi gazeteden alan teyzem hemen aramış bi-

açmış çiçekler ve şaraplar... Şarap ve yeni katılanlar biraz kendimize getiriyor bizi. Bir süre sonra sohbet yine savaş haberlerine, her şeyin ne kadar kötüye gittiğine dönüyor.

Evet dışarıdayım. Bundan sonra altı ayda bir adli tıpta muayene olmak yok. Dışarıdayım artık... İçerideyken bir hayaldi dışarıda olmak. Çoğu zaman aklımıza bile gelmeyen bir hayal... Arasıra dışarının hayalini kurmaya çalıştığımızda ise pek çok şey bomboş kalırdı kafamızda. Aradan geçen o uzun yıllar. Dışarı nasıl şimdi acaba? İnsanlar nasıl? İlişkiler, günlük yaşam nasıl? Dışarıya ilişkin hiç umulmadık ayrıntılar şoke ediyordu bazen bizleri...

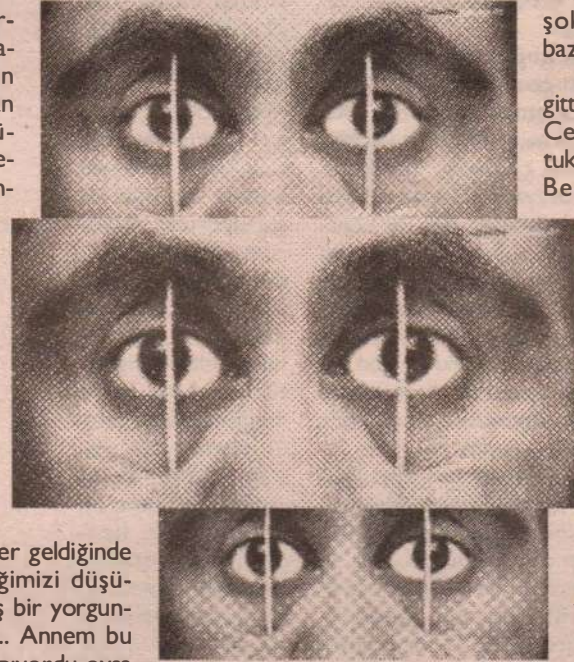
Tedavi için gittiğim Ümraniye Cezaevi'nde tutuklular kalıyordu. Bense yıllardır hükümlüy-

düm ve hükümlülerle birlikte kalıyordum. Bir cezaevinden diğerine gittiğimde ortam nasıl da çarpmıştı beni. Sohbetler, şakalar, kullanılan kelimeler bile farklıydı bu cezaevinde... Yeni tutukla-

nan gençlerin bana akbili anlattıkları günü hiç unutmuyorum. Öyle inanılmaz gelmişti ki bu, işletildiğimi düşünüp bir süre inanmamıştım buna. Sonra gelen ziyaretçilere sorup araştırdım bunu kendimce. Anlatılanlar doğruydı ama nasıl bir şeydi acaba? Böylesi ayrıntılar bile bu kadar şaşırtıcıydı bizim için.

Dışarıdayım artık. Arayanlardan bazıları "özgürsün" diyor. Özgür müyüm gerçekten? Geçmişe ilişkin hatırlamadığım onca şey... Aradan geçen onca yıl, dışarıda değişen, farklılaşan şeyler. Ve bunları anlamak kavramak çok zor hâlâ... Dışarıdayım ama dışarıda olmak içeride kurduğum bir hayal gibi. Belirsiz, flu bir hayal.

Hâlâ acılar daha belirgin yüreğimde. Dışarıda bunca acı, yoksulluk, çoğunluğun çaresiz umursamazlığı. İçeride hücrelere tıkmış yaşamlar, söndürülmeye çalışılan umutlar... Böyle bir ortamda dışarıdayım artık ama özgürlük başka bir şey olmalı. □

Sörrrrfff Bee

Sörf yaparken, tesadüfen, Masahiko Shimada adlı bir Japon romancıyla yapılmış ilginç bir röportaja rastlıyorum. 1961 doğumlu Shimada, günümüz Japon romanında kışkırtıcı, avangart, postmodern bir romancı olarak çok önemli bir yere sahip ama kitapları zor oldukları için çok satılmıyorlar. Shimada'nın, "Japon edebiyatının temel duygusu, utanç duygusundan ve aşağılık kompleksinden kaynaklanan mazoşizmdir" şeklinde bir düşüncesi var. Shimada, Japonya ve Amerika arasında ilginç karşılaştırmalar yapıyor. "Zengin ve boş Japon gençleri ile zengin ve boş Amerikan gençleri arasında pek bir fark yoktur. Ama buna rağmen, zengin ve boş Japon gençlerine Japonya'daki kültürel mazoşizmden birşeyler miras kalmıştır. Mazoşizm biz Japonların genlerinde vardır" diyor. Shimada, Japonya'nın Batı karşısında hissettiği ezikliğin, Japon kültüründeki mazoşizme olan katkısını anlatıyor. Anlattığı şeylerin büyük bir bölümü bana Türkiye'yi çağırıyor. Türkiye'deki zengin ve boş gençlerin önemli bir bölümü de, mazoşist bir müzik olan arabeski dinlerler mesela. Türkiye'nin temel duygularından birinin mazoşizm olduğunu düşünen ve Türkiye'nin bu mazoşist halini seven bir insan olarak çok heyecanlanıyorum. Birçok ilginç fikir içeren röportajın tamamını, http://www.centerforbookculture.org/review/02_2_inter/interview_shimada.html adresinden okuyabilirsiniz.

Reason dergisinin internet sitesinde, ilginç bir yazıya rastlıyorum. Charles Paul Freund'un yazısı, Arap pop kültüründe iki eğilim olduğunu anlatıyor: 1. Amerika ve İsrail düşmanlığı yapan bir eğilim 2. Daha barışçı ve yenilikçi bir eğilim. Şaban Abdel-Rahim adlı bir Mısırlı, birinci eğilimin en önemli temsilcisi. "İsrail'den nefret ediyorum" adlı şarkısıyla çok büyük bir başarı kazanmış. Freund, 1. eğilimi çok olumsuz buluyor ve ikinci eğilimin daha fazla gelecek şans olduğunu savunuyor. Son dönemde olağanüstü canlanan Arap pop müzik piyasasının, Arap kültürü üzerinde önemli bir yenilikçi etkiye sahip olduğunu düşünüyor. Freund, "Pop müzik, Arap dünyasında, Pan-Arabizm, Baasçılık, Arap Marksizmi, Nasırizm gibi hareketlerin sağlayamadığı modernleşmeyi sağlayabilir" diyor. Aslında, Amerikan karşıtı eğilimlerin gözlemlendiği tek pop müzik, Arap pop müziği değil. Kore pop müziğinde de Amerikan karşıtı eğilimler var. Olağanüstü güzel, seksi ve modern görünümlü kızlardan oluşan çok popüler bir Koreli pop grubunun (grubun adı S.E.S.) kliplerinde Amerikan karşıtı öğeler gözlemlendiğini anlatan bir yazıya rastlıyorum. Bizdeki savaş karşıtı mankenleri çağrıştıran bir durum söz konusu yani Kore'de de. <http://www.angelfire.com/journal2/uglykorea/musicvideos.html> adresinde, Kore popüler kültüründeki Amerikan karşıtlığı hakkında bir yazı okuyabilirsiniz. <http://www.jpoppmusic.com/ses/> adresinde de, S.E.S. grubuna bakabilirsiniz. [5]

RESAT ÇALIŞLAR

ŞARKILAR SENİ SÖYLER⁴ Ma Liberté - Özgürlüğüm GEORGES MOUSTAKİ

Türkçe Söyleyen: Ragıp Duran Çizen: Kemal Gökhan

Özgürlüğüm
Nadir bir inci gibi
Sakladım yıllarca seni
Özgürlüğüm
Sen yardım ettin bana
Sahilden ayrılırken
Sağa sola giderken
Ayın huzmesinde
Rüzgarların gülünü
Koparmaya gittiğimde
Düşerken sen vardın

Özgürlüğüm
İsteklerin karşısında
Ruhum bağlıydı sana
Özgürlüğüm
Sana verdim her şeyimi
Son gömleğimi de
En küçük ihtiyaçlarımı
Karşılama için
Neler çektim bi bilsen
Memleket değiştirdim
Dostlarımı yitirdim
Güvenimi kazanmak için

ASK İHANET ETMEK MİDİR
ÖZGÜRLÜĞE? PEKİ AŞKA
İHANET ETMEK ÖZGÜRLÜK MÜ?

IRAKLILAR'IN TALAN ETME
ÖZGÜRLÜKLERİ VAR...
İÇİŞLERİ VE PETROL BAKAN-
LIĞI KORUMA ALTINDA
NASILSA...

BÖYLECE İRAKLILAR
GÖZÜNÜZDE ÇİĞERİ
BEŞ PARA ETMEZ
BİR HALKA DÖNÜŞÜ
YORSA ÇİĞER NE
ALÂ... BENİM DE OLAY-
LARI YÖNLENDİRME
ÖZGÜRLÜĞÜM VAR!

BEN SENİN DAHA
ÖZGÜR BİR İN-
SAN OLMANI
İSTİYORUM...

AY BENİM
YERİME NE
GÜZEL DÜ-
ŞÜNÜŞÜN!

Özgürlüğüm
Bütün alışkanlıklarından
Kurtardın beni
Özgürlüğüm
Sendin bana
Yalnızlığı bile sevdiren
Sendin yine beni gülümseten
Bir güzel macera bittiğinde
Ve yaralarımı sarmak için
Kaçıp saklandığımda
Sen korudun yine beni

İNSAN KOMİK DU-
RUMA DÜŞÜYOR
TABİY AŞIK OLDU-
ĞUNDA...

Özgürlüğüm
Yine de terkettim seni
Bir aralık gecesi
Birlikte yürüdüğümüz
Yoldan ayrılıp gittim
Hiç çekinip sakınmadan
Ellerim ayaklarım bağlı
Bıraktım kendimi
Ve bir aşk mapusanesiyle
Güzel gardiyayı yollarına
İhanet ettim sana

YENİDEN
ÇIKSAM MI
ORTAYA AÇILIR?

ŞİMDİ İKİ ŞEY VAR:
BİRİNCİSİ BURADAKİ
ÖZGÜRLÜK KAVRA-
MINDA BİREYCI BİR
YAKLAŞIM VAR Kİ
BENCE ONUN DA İKİ...

BENCE BİZİM ACI
ÇEKME ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ
VAR HOCAM...

HER SABAH ALTIDA KALKIP İŞE
GİTME ÖZGÜRLÜĞÜM VAR...
VAPURDA SOMURTUP OTURMA
ÖZGÜRLÜĞÜM VAR... GRI
GIYME ÖZGÜRLÜĞÜM VAR...
NEFRET ETME ÖZGÜRLÜĞÜM
VAR...

VERME
VERME
ÖZGÜRLÜ-
ĞÜM VAR!
DAHA NE
İSTİYİM Kİ?

ULAN ŞİMDİ
ŞU KARGAYI
Bİ KEREDE
LUP DİYE...

...ESKİDEN ORTA DOĞU DİYE BİR YER
VARDI...ORADA YAŞAYAN İNSANLAR
DOĞMUYDU...BİRBİRLERİNE BENZER-
LERDİ...DİNGİSAL, RİYAKAR, CAHİL
AMA İYİ İNSANLARDI...ARAPÇA, FARSA,
TÜRKÇE, KÜRTÇE KONUŞUYLARDI...

1955 yılında profesyonel müzik hayatına atılan ve birçok önemli çalışmaya imza atan Okay Temiz, uzun bir süredir Beyoğlu'nda açtığı ritim atölyesinde hem çocuklara, hem de yetişkinlere ritim dersleri veriyor.

Ritim Hayatın Ahahları!

Yolda sizinle yürürken dikkatimi çeken bir şey oldu. İnsanlarla çok iç içesiniz. Sokaktaki herkesle muhabbet ediyor, selamlaşıyor, şakalaşıyorsunuz. Üstelik kimsenin statüsüne aldırmadan samimiyet kurmuşsunuz. Genelde ben cazcılar biraz soğuk ve mesafeli bulurum. Sanırım doğayla haşır neşir büyümeniz, insan ilişkilerinize ve müziğinize de yansımış. Çok doğal, sıcak ve içtensiniz.

- Önce insan olmak gerek. Tabii ki hem kendine, hem de çevrene dürüst davranmak önemli. Aksi takdirde kaybedersiniz. Benim Avrupa'da kabul görmemede öğrenme isteğimdeki samimiyet ve ilişkilerimdeki sıcaklık etkili oldu. Yurtdışına gittiğimde fantastik tekniğime şaşırmışlardı. Ama baktılar ki tecrübem yok, onlar söylemeden ben tecrübe edinmeye çalıştım. Tekniğim vardı ve bu konuda samimiyim. İşte bu anlamda dürüst olmak gerekir. Burnu büyük olmanın anlamı yok. Birçok iyi müzisyen bu tavırlarından dolayı kaybetti. İnsanın çaldıkça daha teslimkâr olması lazım. Çünkü çaldıkça bir hiçim diyorsun. Aynı sufizm gibi; ne kadar derine inersen o kadar adam olman lazım.

Çocuklarla çalışma isteğinizin temelinde müzisyen olan anneniz Naciye Temiz'le aranızda kurduğunuz müzikal bağın etkisi olabilir mi?

- Elbette. Ufak bir çocukken annem fasıl çalardı. Ama hiçbir zaman aklımdan davul çalayım, müzisyen olayım diye geçirmezdim. Evde kaliteli bir müzik vardı. Çünkü o paşa kızı. Gittikleri her ülkeden ders almış. Her şehirde bir udçu, kemancı, anneme ders vermiş. Müzisyenlik annemde de, dayımda da var. Dolayısıyla makamları iyi öğrenmiş. Ben de evde olduğum zamanlar, koltuğun kenarını tıngırdatarak sesler çıkarırdım. Ama annem hiçbir zaman "Gel tef çalım, müzik öğren" demezdi. Çünkü çocukluğumda çiftçilikle uğ-

raşıyorduk. Babam da dedem gibi subaydı, askerlikten ayrılarak Çatalca'da arazi almıştı. Dört traktör, dört yüz elli koyunu-

muz vardı. Doğal olarak tarlaların, doğanın içinde büyüdüm. Çingeneler, Trakya müziği, annemin udu, bir yandan da bağ bahçe; hepsi beni etkiledi. Aslında motorlara, makinelerle karşı da büyük ilgi duyuyordum. Babam pilottu. Okula traktörle gidip geliyordum. İşin özü; annemdeki genlerle babamdakiler birleşti.

Sanırım doğayla bu kadar iç içe olmak mutlu bir çocukluk geçirmenize neden olmuştur.

- Evet, çok mutlu bir çocuktum. Tabiatın içinde yaşamak ayrı bir şey. Bunun yanı sıra modern bir aile yapımız vardı. Her ikisini de gördüm. Annemin isteğiyle konseratuara, daha sonra da babamın isteğiyle sa-

nat okuluna gittim. Bu arada makine ve motora olan ilğim bitti. Çocuklarla çalışma isteğim, kendi çocukluğumdan kalan izlerin etkisiyle olabilir. Tabii bu birdenbire ortaya çıkmadı. Yıllar sonra İsveç'e gittiğimde, anaokulundaki çocuklara ve spastiklere verilen konserler sayesinde bende bu fikir gelişti. Oradaki hükümet de bu tür çalışmalarını destekliyor. Çocuklara ve eğitime yönelik aktivitelerde yer alan bir müzisyen, orada çok destek görüyor. Festivaller, birtakım müzikal etkinlikler çocuklara yönelik aktivitelerden daha önemli değil. O nedenle biz hep okul konserlerine gitmeye önem verdik. Spastik çocukların tedavisine müzikle yardımcı olduk.

Bu bir anlamda terapi gibi bir şey...

- Tabii, terapinin en büyüğü. Belki şu an

müzik yoluyla ortaya çıkarabilirsiniz.

- Evet, örneğin bizim evde çalışan hizmetçinin iki çocuğu geliyor atölyeye. O çocuklardan biri çok güzel çalıyor, diğeri çok kilitli. Aslında çok tatlı bir çocuk. Ama bir türlü açılmıyor. Biraz uğraştım, ona çeşitli imkanlar, seçenekler sundum. Sonunda açıldı ve çok güzel çalmaya başladı. O nedenle çok acele etmemek gerek. Her çocuk çalabilir, her çocuğun içinde o ritim var. Olmaması mümkün değil. Ama zorlamayacak, sıkımayacak.

Peki bir çocuğun, ilerki yaşamında "ben de varım burada" demesinde ritim ne kadar önemli?

- Ritim müziğin başı. Yani ritim ana, melodi ise babadır. Bu çocuklar için de, bizler için de büyük bir hazdır. Yani bir çocuğun ben bunu yaptım, yapabiliyorum demesi önemli. Yetişkinler için de böyle. Hayatında hiç davul çalmamış biri, bakıyorsun aylar sonra Afrika ritimlerini çalıyor. Başlangıçta bir cevherin ortaya çıkması flütle, kemanla değil, ritimle olur. Gitarla işe başlarsan, tek tek telleri çalman, bilmen gerekir. Bu, başlangıç için oldukça ciddi bir iş. Ama işe ritimle başladığında, bir anda aletle bütünleşiyorsun, çaldığını sanıyorsun. Vurduğun an ses çıkıyor. Bu çok pozitif bir durum. Çaldığını sanıyorsun, aslında çalamıyorsun, belki bir ölçüde çalıyorsun ama beraberinde bir çok şey bilmen gerekiyor. Fakat ses çıkıyor, birliktelik oluyor; beraber susuyor, beraber çalıyorsunuz. O açıdan tamtam çalma kaynaşma açısından başlangıçta oldukça önemli. Ama sonrası gittikçe zorlaşıyor. Ritmin sonu yok. Bizim yaptığımız işin temeli.

Çocuklarla çalışmakla, büyüklerle çalışmak arasındaki fark nedir?

- Her ikisi de eğlenceli ve haz verici. Çocuklarda daha sabırlıyız. Orada işin en natürel tarafını gösteriyoruz. Yetişkinlerde itaatsizlik olursa susun diyebiliyorsunuz, ama çocuklara bu şekilde yaklaşmıyoruz. Onun ilgisini çekecek, o işe yönlendirecek sözlerle motive ediyor, olaya katılmasını sağlıyoruz. İş eğlenceli hale getiriyoruz. Aslında büyüklerde de böyle ama, çocuklara toleransımız daha fazla. ☐

Alternatif Sesler - Bukalemun

Emre Gökdemir (lead vokal), **Koray Uygur** (lead gitar, back vokal), **Atakan Avcı** (solo gitar), **Çağatay Selçuk** (davul) ve **Emre Yavuz** (bas gitar) tarafından geçen yıl kurulan Bukalemun, bu kısa süre içinde çeşitli bar ve festivallerde verdiği konserlerle adını duyurdu. Şimdi de emin adımlarla ilerliyor.

Onları henüz sahnede izlemedim, ama bana ulaştırdıkları demoyu büyük bir keyifle dinledim. Yeni heyecanlar, yeni yolculuklar gibi şarkıları! Gerçi onlar şarkılarında her ne kadar gidişe açık, dönüşe kapalı yolculuklardan söz etseler de, pencereye taş atıp kaçan bir çocuğun heyecanı ya da telefonu açan ama konuşmayan bir aşğın hüznüyle vuruyorlar gitarlarının teline. Biraz da o bildik mahalle delikanlılarının tavırları var söylemlerinde. Hani olur ya erkek edebiyatında meyhane muhabbetleri; of çekmeler, ah bu hayat, kadınlar, felek bize gülmedi... cinsinden bir yaklaşım seziyor. Ama bunu müziğin ritmiyle esprili bir havaya da sokuyorlar. Hüzünlü ama, kimi zaman ritimle istedikleri ironiyi de

verebiliyorlar.

Alaturka, oryantal motiflerin de yer aldığı bu demo, Türkiye'de son dönemlerde -gerek underground, gerek popüler müzik piyasasında olsun- yapılan çalışmaların bir uzantısı. **Zen, Nekropsi, Replikas** gibi grupların deneysel çalışmaları, farklı arayışları alternatif seslerin çoğaltmasına, ardından gelen grupların da -kimi zaman aynı izlekte olmasa bile- farklı kapıları aralamasına neden oldu. İşte Bukalemun da o farklı kapıları aralamaya çalışanlardan biri.

Vur Kaç Şarkılar

Feridun Düzağaç'ın 1998 yılında çıkardığı "Köprüden Önce Son Çıkış" adlı albümünden Unut Beni adlı şarkı son derece hoş, doku-naklı, hatta biraz alkol tadında.

Unut Beni
Bana hüzi'n yapma bu gece
gelemem / Bu gece bu kent benden
tenha çekemem / Dumanlanm
boğuyor ruhumun odalannı /
Uyumak istiyorum bırak sorulan
İçmişim uçan kuşlanm ölü düşlerim
sarhoş / Gözlerim düşüncelerimden
efkarlı / Avut beni, büyüt beni,
yalanlarla uyut beni / Sakinleşir
kurut beni, gayn yok say / Unut
beni / Yüreğim geniş, yollarım dar /
Bana biraz yalan söyle bu gece
ihtiyacım var

İçinden Şarkı Geçen Kitaplar

Şarkıların bir bölümü, tıpkı Hümeysra'nın, eşsiz "Benim Şarkılarım" albümünde yer alan şarkısında söylediği gibi: "Şarkılar vardır söylendiği yerde kalır". Bazı şarkılar ise, bizim için, bazen ilk dinleyişte, bazen de (tesadüf eseri ya da değil) bir zaman sonra başka anlamlar ifade etmeye başlar, "bizim şarkılarımız" olurlar. Yaşadıklarımıza eşlik etmiş, hatta olup bitenin içine sızmıştır bu şarkılar. Herkesin dinlediği, bildiği bu şarkılar, herkesten çok "bizimdir" artık.

Geçen hafta, "şarkılar"ın başrolde olduğu iki kitap birden yayınlandı. Mert Özmen'in "Karşımda Buruk Acı" (OM) ve Mehmet Bilal'in "Üçüncü Tekil Şahıs" (Tavanarası) adlı kitapları... "Karşımda Buruk Acı" ve "Üçüncü Tekil Şahıs", birbirinden farklı, birbirine benzemez iki kitap aslında. Ama her ikisinde de, roman kahramanları şarkılara yaslanmayı, kendilerini "kendi" şarkıları ile ifade etmeyi seçmiş. Sanki her

şey, seçilen bu şarkılarla bir parça daha yoğunluk kazanmış, bu şarkılar nedeniyle; daha hüznü, daha incitici, daha kırıcı, daha perişan edici olmuş. Ya da daha katlanılır, çekilir, baş edilebilir. Kahramanın gününe ya da kimliğine bağlı olarak; şarkılar bazen nefes alınmasına, bazen de temelli bir çekip gidişe katkıda bulunmuş.

"Üçüncü Tekil Şahıs"ın Erhan'ı da, "Karşımda Buruk Acı"nın Ali, Selçuk, Çiğdem ve Kenan'ı da "bile isteye" seçmiş şarkılara yaslanmayı. Şarkılarla kurulan bu "haya-yatı" ilişkisinin al-

тынı Erhan çok net bir biçimde çizer: "... O günlerine, ikisinin o dönemlerine uygun bulduğu ne kadar şarkı varsa seçti, kaydetti. Anahtarsız ama kilitli, kafesli ve kelepçeli, zincirli ve hapisli, cezalı, prangalı, demir parmaklıklı, geceli ve nöbetli, tutuklu ve tutkulu, suçlu, mahkumlu, uçurumlu, yokuşlu, puslu, pusulu, dağlı, göllü,

çöllü, hasretli, özlemli, öfkeli, hisli, kalpli, yürekli, nefesli, acılı, rüyalı, hülyalı, sevdalı, yakıcı, yıkıcı, kırıcı, sorgulu, sualli, senli ve benli şarkılardı bunlar... Şarkılarla birikte bundan sonra ne yaşayacağını da seçtiğinin farkındaydı Erhan..."

Erhan'dan çok farklı bir yerde ve bambaşka zamanlarda bir yaşamı sürüklemeye çalışmış "Karşımda Buruk Acı"nın Ali'si ise, bir yaz tatilinde, bir dört yol ağzında karşılaştığı Alev ile yaptığı bir kısa gezintide, "pantolonun kıcındaki yamanın" Alev tarafından farkedilebileceği ihtimali ile

turmaya başladığı bir duyarlılığın sonucu, o yaz çay bahçelerinde en çok çalınan o şarkıyı sevdi. Sevmek Korkulu rüya, yalnızlık büyük acı, hangi kapıyı çalsam, karşımda buruk acı..."

"Şarkılar vardır, söylendiği yerde kalır", şarkılar vardır, hayatımızı tamamen kuşatır ve buna hiçbir zaman itiraz etmeyiz. Uzak diyarlardan gelmiş gibi duran, aslında hemen yanımızda (belki bizzat içimizde) atılmış birer-çığlık olan her iki kitabın kahramanları da öyle yapmış, itiraz etmeden şarkılara tutunmuş. □

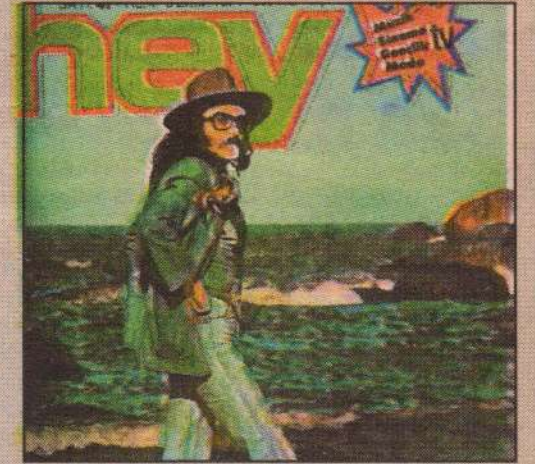

soğuk terler dökerken seçer şarkısını: "O günden sonra bu dört yol ağzı başka bir anlam kazandı iç dünyasında. Ne kadar aldırma-maya çalışsa ve bazen unutsa da, derinlerde bir yerde bir acı kök saldı. Belki de bu acının oluş-

POPÜLER ANSİKLOPEDİ

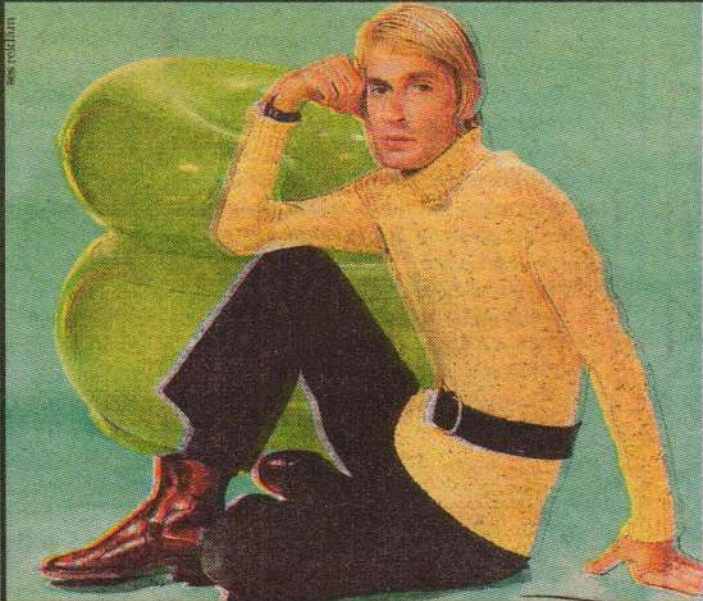
Hey'in "H"si (Ya da Rekorun "R"si): Hey Dergisi

Sonraları Türk Popu'nun gelmiş geçmiş en önemli ve en uzun süreli dergisi olacak olan Hey, 18 Kasım 1970 tarihinde yayınlanmaya başladı. Milliyet gazetesinde hazırladığı müzik sayfaları ile Türk Popu'nu çok ciddiye aldığını herkese göstermiş olan Doğan Şener'in yönetiminde yayınlanmaya başlanan bu dergi, işe "0 (sıfır)" olarak numaralanmış ve Milliyet gazetesini ile ücretsiz verilen bir ilk sayı ile başlar. O güne kadarki en başarılı müzik dergimiz sayılan Diskotek de henüz yayınına devam etmektedir. Derli toplu ve uzun süreli tek bir dergiyi bile her zaman görememiş olan Türk Popu'nun iki dergisi vardı artık. Aynı kulvarda koşuyor olmalarına rağmen, aynı şarkılara sahip olmayan bu iki derginin arasındaki yarış; Milliyet'in maddi desteğini de arkasına almış olan Hey'in galibiyeti ile sona erdi. Diskotek, bir süre sonra yarıştan çekilip kapandı, Hey ise çok uzun sürecek yayın hayatı sırasında, her zaman Türk Popu'nun en önemli dergisi oldu. Diskotek ve Hey arasındaki savaşın, daha ilk sayıdan itibaren, Hey'in lehine sonuçlanacağı belli gibiydi. O güne kadar rastlanmadık ölçüde renkli ve cazip sayfalarla okur karşısına çıkmış olan bu dergi, aynı zamanda tavır olarak da diğerinden çok farklıydı. Sıradan olduğunu varsaydığı isimler ya da eğilimler ile hiç ilgilenmemiş olan Diskotek'in aksine, Hey, Türk Popu'ndaki her türlü eğilimi sayfalarına taşımaya kararlıydı. Hafif ya da kaltesiz, işe yarar ya da yaramaz demeden, herkes yer buluyordu derginin sayfalarında. İlk sayıda yer alan plak listelerinden bile belliydi bu. Diskotek'in plak listelerinde hiç yer almamış Handan Kara, Neşe Karaböcek gibi isimler "Türkiyede Önde Giden Plaklar - Hey 30" başlıklı listenin üst sıralarında yer almaktaydı. Yüz binler satan ve altın-platin plaklar ile ödüllendirilmiş onlarca şarkının yaratıldığı 1970 yılı, benzersiz bir derginin yayına başlamasıyla da, tarihe, Türk Popu'nun en şaşıla senesi olarak geçecekti.

Haftanın Mankeni: Haldun Güvan

70'li yılların "ikon"larından. Zarıflığı - zayıflığı nedeniyle "Mr. Twiggy" olarak nam saldı. Bir manken olarak; giydiklerini, bize de aldırarak, giydirmek için çaba harcamış olmasına rağmen, tek görebildiği, şaşkınlıkla ona bakan gözlerimiz oldu. Bizden, bir parça "uzaylı" muamelesi gördü. Hoş, öyle bir havası da yok değildi.

"Karışık Kaset" Listesi

"Üçüncü Tekil Şahıs" ve "Karşımda Buruk Acı" kitaplarını okumaya başlamadan önce kendinize bir kaset (ya da CD Recorder'iniz varsa bir CD) kaydedin. Listenizi kendiniz yaratacaksınız. Aşağıdaki liste, "bizim" listemizdir ve yalnızca bir fikir vermek içindir.

- 1- Üç Kalp - Ajda Pekkan
- 2- Tam rai Çırağı - Cem Karaca
- 3- Erkek Güzeli - Sezen Aksu
- 4- Hatıra Defteri - Nilüfer
- 5- Nereye Payidar? - Timur Selçuk
- 6- Aldırma Gönül - Gönül Akkor
- 7- Bir Kulunu Çok Sevdim - İbrahim Tatlıses
- 8- 1 Mayıs - Cem Karaca
- 9- Arkadaş - Melike Demirağ
- 10- Zaman Kötü Korkuyorum - Gönül Akkor
- 11- Aşk Hikayesi - Gönül Yazar
- 12- Taht Kurmuşsun Kalbime - Esengül
- 13- Seni Sevmek İçin Ölmek mi Lazım - Müslüm Gürses
- 14- Bambaşka Biri - Ajda Pekkan
- 15- Aşk Defteri - Ayla Dikmen

Dünya Kazan Rahim Kepçe

ALTAY ÖKTEM

Yaşam ucu bucağı olmayan bir baş dönmesidir. Bir şairin yazdığı bütün şiirler bir kitapta toplanabilir, bir müzisyenin bütün parçalarını toplayıp bir, bilemedin iki albüm yapabiliriz. Bu, Kurt Cobain için de geçerli, Sylvia Plath için de, kahretsin Marilyn Manson için bile böyle.

Oysa baş dönmesi sürer. Adem'le Havva midir bilmem, sevişen ilk çiftle beraber sonsuz bir baş dönmesi başlamış, bu günlere dek gelmiştir. Hayatı kabataslak yaşarız; onu alttan iten gücün farkında bile değilizdir çoğu zaman. Ayrıntılar umursanmaz. Nasıl olmuştur da "keşke yalnız bunun için sevseydim seni" dizesi Cemal Süreya'nın dilinin ucuna gelivermişti? Kurt gitarıyla beste yaparken mi, yoksa kimyasalı çakıp boş boş duvarlara bakarken mi mırıldanıvermiştir "Rape me" diye?

Sorular bitmez! Bir çiçekten parfüm yapıp üstüne başına sürmek kimin aklına gelmiştir? Peki ilk saksofonu hangi kadın yapmıştır tarihte? Nereden aklına gelmiştir böyle alakasız bir şey? Deneme ve keşfetme güdüsü müdür bu, yoksa kaza mı? Ayağı takılıp, mağaranın önünde sırt üstü uzanıp yıldızları seyreden romantik bir homo sapiens'in üstüne düşen kadının ağzı tam da oraya denk gelmiş, tuhaf bir içgüdüyle emmeye mi başlamıştır? Sonra ikisi de yerinden fırlayıp "bulduk, yeni bir yöntem

bulduk," diye bağırarak bütün kabileyi ayağa kaldırmışlar mıdır?

Bu yeni yöntemle üremeye çalışan kabile, nesillerini sürdürececek çocuklardan mahrum kaldığı için tarihin karanlık sularına gömülmüştür muhakkak.

Bazen ilginç bir buluş, bir neslin sonu olabiliyor demek ki. Ama baş dönmesi sürüyor...

Rahmin tanımını yapan, cinsellik konusunda önemli açıklamalara imza atan Kapadokyalı Aretaeus, bu oral tezi duysa gülmekten kırılırdı elbette. Hemen bir bilim adamı ciddiyetiyle konuya açıklık getirir, "rahim, vücut içinde kendiliğinden hareket eden bağımsız bir hayvan gibidir," derdi. "Güzel kokular bu organı çeker, o da bu kokulara doğru hareket eder. Kötü kokulardan kaçır ve aniden yukarı doğru gidince barsaklara baskı yapar. Bu da kadının saralı gibi öksürmesine neden olur."

Bu kadarla kalsa iyi; karaciğer, akciğer ve kalp de baskı altında kalır. Kadın nefes almakta, konuşmakta güçlük çeker. Şah damarı da baskı altında kaldığından baş ağırlaşır, bilinç kaybolur ve kadın bayılır. Yani kadının bayılmasının nedeni rahmin yukarı doğru son sürat kaçmasıdır. Buna da aşağıdan kötü bir koku duyması neden olur.

Demek ki baş dönmesi antik çağlardan beri sürüyor, hiç kesilmiyor. Küçücük ayrıntıların bile yüzyıllar süren denemelerle, yanımlarla keşfedildiğini düşünmüyoruz bile. Bayılan birinin burnuna basıyoruz alkölü, kolonyayı, sarımsağı falan... Yukardan kötü koku verirse rahim ne yapsın, geriye, aşağıya doğru kaçacak, böylece kalbin ve akciğerin, hatta şah damarının üstündeki baskı kalkacak, kadın ayılacaktır. Tam tersini de yapabiliriz elbette. Vajinaya bir demet papatya iliştmek, buruna sarımsak dayamakla aynı etkiyi yapar; zıtların birliği!

Ama hayat yoruyor insanı. Bu kadar mücadeleci olamıyoruz her zaman. İyi kokuya doğru git, kötü kokudan kaç ve bunu sürekli, hiç ara vermeden yap... Belki de bir rahim kadar kararlı olamadığımızdan, kendimizi salıyor, kötü kokuya alışmaya çalışıyoruz. Kurt'u, Cemal Süreya'yı, Plath'ı falan bir tarafa bırakıp Hollywood filmlerine veriyoruz kendimizi. Derken filmler gerçek oluyor; insanların başına bombalar yağıyor, ülkeler işgal ediliyor, petroler ele geçiriliyor, tüm bunlar olurken yalnızca dolar kokusuna, görüntüsüne bile değil, yalnızca kokusuna doğru koşturuyor insanlar. Kötü kokuya da alışılıyor demek.

Baş dönmesi sürüyor... Alışkanlık bu, nerde sarımsak, alköl, kirli çorap, petrol, dolar kokusu duyulsa, o yöne koşturuyorlar. Kapadokyalı Aretaeus'un o meşhur tezi tersine çevriliyor, kemikleri sızlıyor adamcağızın.

Neyse, ben sıkıldım bu konudan. Gerisini Ertuğrul ağbı anlatır artık! ☐

Zamanında Anlaşılmamış Filmlere Yeniden Bir Bakış Denemesi (II)

Fakir bir jeneriğin yazıları oyuncuların görüntüleri üzerine düşer. Ve biz o muhteşem kadroyu tanırız. Kızlar varoş güzeli kıvamında olup kötü beslenmiş, ucuz giyimlidir ve ne yazık ki üvey baba tacizinden kaçarak bu yola düşmüş bedbahtlardır. Daha jenerik akmaya başlarken trajedi başlamıştır. Jenerik yazıları sanki alın yazısı gibidir.

İkili Oyun

OSMAN CAVCI

Bu hafta sizlere yeni sayılacak 2002 yapımı hart erotik bir vcd filmi tanıtacağım. İKİLİ OYUN. Yine, filmin ismiyle konusu arasında bir ilişki olmadığını da belirtmeden geçemeyeceğim. Yönetmen filmi takma isimle çekmiş. Aygün bilmem ne diye bir palavra isim muhtemelen. Çingene Teyfik lakaplı biri tarafından üretildiğinden şüpheleniyorum. Çingene Teyfik aslen vapurlarda tarak, kalem satan biri olup boş zamanlarında bu kıymetli eserleri üreten kimse değildir. Köşe bucak raflarda yüzlerce eseri bulunmaktadır.

Filmin vcd kapağında konunun özeti de verilmiştir: **Arzu Volkan'ı sevmektedir, Volkan ise ünlü bir boksördür...** Anla işte!

Fakir bir jeneriğin yazıları oyuncuların görüntüleri üzerine düşer. Ve biz o muhteşem kadroyu tanırız. Kızlar varoş güzeli kıvamında olup kötü beslenmiş, ucuz giyimlidir ve ne yazık ki üvey baba tacizinden kaçarak bu yola düşmüş bedbahtlardır. Daha jenerik akmaya başlarken trajedi başlamıştır. Jenerik yazıları sanki alın yazısı gibidir.

Jenerik biter, kızlar bulunmuştur. İşin olmazsa olmaz kuralı, bu kızlar ve yatma kalkma sahnelerinin çekileceği ev de hazır. Bu kızların hayatlarındaki kötü senaryo bu kez de filmdeki kötü senaryoya çakışacaktır. Erkekler de aynen öyle, herhalde figüran ajanslarından çıkıp gelmişlerdir. Her şey ucuzdur. Üç kuruşa çekilmiş bir filmidir bu. Eğer doğru dürüst paralar yoksa niye yapmışlardır bu işi?

Neyse... Evin salonundayız. Kamera herkesi göreceği bir yere sabitlenmiş. İki kız oturmakta, bir herif ayakta. Salona bir herif daha girer ve oturur. Varoş güzeli kız konuşmaya başlar.

- "Size ne ikram edebilirim?"
- "Sağolun, bugün çok içtim..." (Ne?)
- "Beni nasıl bulabildiniz?"
- "Tekstilci Sabri beyden"
- "Tanır mısınız?"
- "Tanırım"
- "Sabri bey.. kem küm, abuk subuk..."
- Varoş güzeli konuya girer.
- "Bir vasiyet yazdırmak istiyorum avukat bey." Gelen hiyarın avukat olduğunu anlarız.
- "Kocam ahmağın, rezilin biridir, bu

vasiyeti onun için yazdırıyorum, sonra da intihar edeceğim" der.

- "Ama intihar etmiş değilsiniz"????? Hayda... (Kadının yüz milyon doları varmış, onu kocasına bırakacakmış)

- "Demek paranızı kocanıza bırakacaksınız ve onu mahçup edeceksiniz, ama siz öldükten sonra o akıllı bir kadın bulup çok mutlu olabilir." (Allah'ım akıl sağlığımı koru)

İsrarla konuyu anlamaya çalışıyorum, hâlâ. Tabii bu filmde konu bekleyen ana-sından... Tövbe estâğfurullah. Derken salona siyah iç çamaşırları ve jartiyerleriyle bir kadın girer. Varoş güzeli gelen kadını tanır.

- "Asıl adı Tuana, mahkeme kararıyla ismini Jartiyer diye değiştirdim" der. (Bir geri zeka senaryo.)

Salondaki diğer herif tabanca çeker.

- "Yazacaksan yaz şu vasiyetil"

Avukat yazmamak için direnmektedir. (Niye, niçin) Laf ola, beri gele. Sonra avukatı arka odaya atıp Jartiyer adlı kadınla seviştiriyorlar. Romantik, insanî, masum bir seviyeli birliktelik yaşıyorlar kirli çiçekli çarşafar üzerinde. Bu sahneden sonra arkası arkasına bir sürü seviyeli birliktelik yaşanıyor evde. Şişko bir kız deli dana gibi zıplıyor maymun gibi bir oğlanın kucagında. Malak emzirme, şenzlonk kapama, bekçinin düdüğü teknikleri ustaca tatbik ediliyor. Sonra kadının kocası geliyor. (Vasiyet yazılacak koca) O da birkaç tur atıyor evde. Evdeki bütün kadınlarla seviyeli birliktelikler yaşıyor. Zil çalıyor, biri geliyor "Ben avukatım" diyor. Burada konudan koptum. Senarist dahil kimse filmin bundan sonrasını anlamıyor. SON yazıyor, sanki film bitmiş gibi... Cümle tamamlanmıyor.

Bu film hiçbir zaman anlaşılmayacaktır.

Başrol oyuncusu **Dilek Erkoçak** umut veriyor ama hiçbir zaman **Dilber Ay** ya da **Figen Han** olamaz, onların yerini dolduramaz... Nerede o eski filmler. Yine de izleyin ve ibret alın.

Sonraki yazıda başka bir postmodern filmi konuşmak üzere.

Bu arada, Türk pornoları Amerika'da çok tutuyormuş, "Köylü Kızı" adlı film rekora koşuyormuş, inanamadım!☐

Arada bir Şevki'ye "Sen Çingene misin?" diye durmadan takılıyor. Şevki aslında çok iyi tavla bilirdi. Nasıl olduysa bu kez yeniliyor. Ve Patriyot'a dönüp: "Ben orospu çocuğuyum!" diye bağırıyor.

Çingene Şevki

ARIF DAMAR

Sevki Akşit (1918-1975) benim en çok sevdiğim, en yakın arkadaşımdı. Çok zeki ve çok espriliydi. Göztepe’de oturuyordu. Bir gün komşularından söz açtı. Adam bahçesine kaktüse benzeyen demirden çiçekler diktiymiş. Her sabah büyüsünler diye onları hortumla paso suluyor, paso suluyor.

Şevki Akşit 1940'lı yılların başlarında Dil ve Tarih'in felsefe bölümünde öğreniydi. O yıllarda İrkçi Turancı faşistler naziler gibi **“en yüksek ırk Türk ırkıdır”** söylemini dillerinden düşürmezlerdi. Daha önceki yazılarımda Akşit'in çok zeki ve esprili bir arkadaşımız olduğunu söylemiştim. O da faşistleri kızdırmak için **“En yüksek ırk Çingene ırkıdır”** diye karşı çıkardı. Bu yüzden aramızda da **“Çingene Şevki”** diye de anılırdı. O zamanlar gerek lise ve gerekse üniversiteli öğrenciler bir ay süreyle askeri eğitim görürlerdi. Yani o günkü deyimle 'kamp' yaparlardı. Şevki işte bu Çingene yakıştırmasını kampta da durmadan yineliyor.

Ve bir gülü bu söylenti komutanın da gu-
lağına çalınıyor. Komutan bunun doğru
olup olmadığını Akşit’le konuşuyor. Şev-
ki “Evet komutanım, en üst ırk olup Çin-
gene ırkıdır” diye ısrar ederken niçin
Çingene’lerin en üstün ırk olduğunu bin-
bir nedenle kanıtlamaya çalışıyor. Çinge-
nelerin özgürlük tutkusunu, müzik yete-
neklerini, zekalarını vb. öve öve bitiremi-
yor. Komutan sonunda: “Ama Şevki
Bey,” diyor, “öyle olsa da şu asker oca-
ğında lütfen bunu açıklamayın.” Şevki:
“Pekiy komutanım sizin isteğinizi yerine
getireceğim” diye yanıtlıyor.

O yıllarda o zamanın genç devrimci-
leri Ankara'da şimdiki adı **Opera Mey-
danı** diye adlandırılan **15.Yıl Kahve-
si**'ni meskân edinmiştik. Orada tartışır,
gazete okur, arkadaşlarla sohbet eder-
dik. Tabii tavla da oynanırdı. Altıkol diye
6 kişi bir tarafta 6 kişi karşı tarafta oy-
nardık. Yalnız zarları en başta karşılıklı
oturan iki kişi atar ötekiler de atılan za-
ra oynardı. Bu sırada karşı taraftan hem

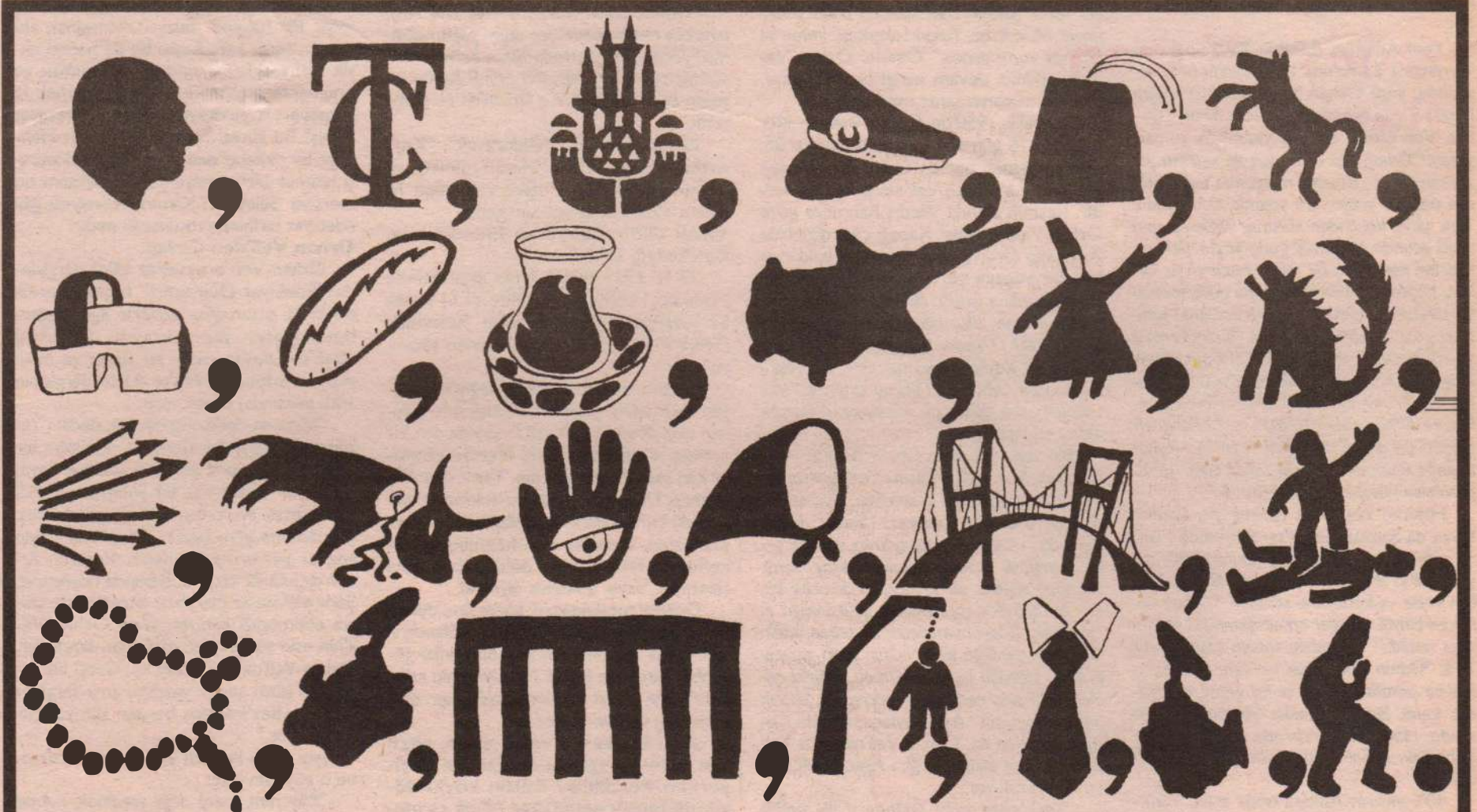
yenilen hem de yenilen oluyordu. Bir de **Patri-yot Hayati** diye bir arkadaşımız vardı. Şakacı, hattâ müziç bir huyu vardı. Oyunu Şevki Ak-şit'in yanında izliyor. Arada bir Şevki'ye "Sen çingene misin?" diye durmadan takılıyor. Şevki aslında çok iyi ta- olduysa bu kez yeniliyo dönüp: "Ben orospu ç bağırıyor.

Şevki Akşit Çatalca'lıydı. Babası Kurtuluş savaşında şehit olmuş bir subay. Annesi Rabia hanım Çatalca'nın saygın kadınlarından biri. Akşit, daha ortaokuldayken sol fikirlerle tanışıyor, sol edebiyat dergilerini izliyor, özellikle şiire çok düşkün. Resmî bayramlarda 23 Nisan, 29 Ekim Cumhuriyet bayramlarında okullarda müsamereler düzenlenir, öğrenciler şiirler okur, monologlar söyler

buna benzer etkinlikler gerçekleştirirler. İşte böyle bir müsamerede Şevki de şiir okuyacak. Salon öğrenci, veliler, öğretmenlerle dolu. Rabia hanım da en önlerde Şevki'nin sırasının gelmesini bekliyor. O yıllarda Sefer Aytekin toplumcu şiirler yazan bir şair. Şevki sahneye çıkıyor ve şiirini okumaya başlıyor:

- Ben dul karı çocuğu

diye başlıyor. Rabia hanımın başından kaynar sular dökülüyor, bayılmamak için güçlükle kendini tutuyor. Akşit'ten dinlemiştim. ☐

Söylediğin her söz birilerinde tedirginlik yaratıyorsa, uykusuz kalmalı, onu yaratan güzel düşünceyi söze tekrar katmalısın.

Fakat ne yazık ki yarını kurmak, geçmişe güvenen masalsı bir imparatorluğun çocuklarına ağır gelebilir.

Fakirler, yıllar önce işaret edileni koruyabilmek için gerekli olan gücü hafızalarındaki soylu düşüncede aradılar.

Fivasko 2003

EXTRAMÜCADELE

Orhan Veli'yi Düşünmek Ya da 'Irak' Bir Dünyadan Sıcak Anılar

Harbe Giden:

Orhan Veli, "Harbe Giden" şiirinde diyor ki:

"Harbe giden san saçlı çocuk! / Gene böyle güzel dön; / Dudaklarında deniz kokusu, / Kirpiklerinde tuz; / Harbe giden san saçlı çocuk!"

Sevgili şairim, 2003'lerden haber vereyim sana. O sarı çocukların çoğu eve geri döndü de; Bağdatlı, Umm Kasrı, Kerbelâ, Basra ve Musullu esmer çocuklar ve delikanlılar geldi senin yanına. Haberin olmuştur.

Şairin Ölümü:

Değerli şair Metin Altıok'un ardından "Metin ol kalbim" diyen Ahmet Erhan, yıllar önceki bir yazısında şairlerin ölüm günleriyle değil doğum günleriyle anmak gerektiğinden söz eder.

Ben de Orhan Veli için doğum gününde bir yazı, -bir 13 Nisan yazısı- düşürüyorum sevgili Ahmet Erhan. (Doğ: 13 Nisan 1914) Bu yazıda herkesin bildiği şeyleri tekrarlamak yerine onunla ilgili pek bilinmeyen anılardan, hakkında söylenenlerden söz edeceğim.

Yeni Adam'ın (İ.Hakkı Baltacıoğlu çıkarmıştır.) 23 Kasım 1950 tarihli 677. sayısında, yani Orhan Veli'nin ölümünden henüz 9 gün geçmişken, Çetin Altan "Orhan Veli öldü." başlıklı yazısında şunları yazar: "Orhan Veli öldü. Ben bu satırları yazarken Orhan, İstanbul morgunun teşrih masası üstünde yatıyor. 36 yaşında öldü Orhan. Türk şiirini kökünden sarımsı, yüzlerce şairi tesiri altında bırakmış genç yaşta pek az kimseye nasip olan bir şöhret kazanmıştı. Orhan, başka bir millette doğsaydı milletlerarası bir şöhrate de ulaşır. Son zamanlarda işittiğime göre ceketi olmadığı için gömlekle dolaşmış. Onun yüzde biri kadar sanatkar olmayanlar, hatta insan olmayanlar bugün genel müdürlüklerde, sefirliklerde sefa sürüyorlar. Ve Orhan ceketsiz öldü. (...) Akşamları Şükran Lokantasında yahut Acem'in meyhanesinde otururdu. Konuşur, alay eder, şarap paralarını hesaplar vakit geçirirdik."

Hakim-i Reş (kara hakim) şair Cemal Kırca da Samsun Sanat'ta ölümünden önce yapılan son söyleşi de (Ekim 1990, sayı:3) yakın arkadaşları arasında Orhan Veli'yi sayar ve kendisine sorulan: "Orhan Veli nasıl biriydi ve diğer arkadaşlarınızla ilişkileriniz nasıldı?" şeklindeki soruya şöyle cevap verir: "Orhan Veli, büyük bir insandı. Aylarca kirli bir pardösü ile yaz ve kış gezer, açık şarap içerdi. Biz o zamanlar Şükran Lokantası'nda, Hayat Lokantası'nda Melih Cevdet, Cahit Sıtkı ve Sabahattin Eyüboğlu'yla otururduk."

40'lı yılların Ankara'sında sanat camiasının kalbi yukarıda sayılan mekanlarda atardı. Dostluklar, şiirler orada şekillenirdi. Şinasi Özdenoğlu, kendisiyle yaptığımız bir söyleşide Ankara'daki o mekanlarla ilgili şunları söylüyordu: "Şükran Lokantası'nda o zamanlar son derece samimi, içtenlikli akşam sofraları olurdu. Yine Acem Mehmet'in ya da Acem'in Mayhanesi denilen bir

yer vardı, Şükran Lokantası da onun yanındaydı. Mavi Köşe, Turan Lokantası, İmren ve Üç Nal vardı ayrıca." Özetle, Orhan Veli'nin sıklıkla devam ettiği bu mekanlar, adeta o zamanın sanat merkezleriydi.

1 Aralık 1950'de Orhan Veli'nin ölümünden 16 gün sonra Kaynak dergisi 36. sayısını hemen hemen Orhan Veli'ye ayırır. Kapakta Orhan Veli'nin bir resmi vardır. Resmin altında "Bedri Rahmi'ye göre Orhan Veli" yazılıdır. Kapağı çevirdiğinizde A. Muhip Dranas'ın Orhan Veli hakkında kısa bir yazısını görüyoruz: "Otuz altı yaşında bir adam ölmez; ölmemelidir. İnsanın hafsalası almıyor, alsa bile gücüne gidiyor. Ya Orhan Veli? O kadar bol değer içinde miyiz ki kaybedi, kaybediveriyoruz. Otuz altı yaşında ölen bir Orhan Veli ölümü çirkinleştiriyor. Ölümünden bizi daha çok soğutuyor, daha çok nefret ettiriyor."

Bir sayfa sonra da Oktay Rifat'ın "Orhan Veli İçin" adlı yazısına rastlıyoruz. O da yaşadığı dostluğu anlatırken "şiir delisi" olduklarından söz ediyor: "İkimiz de şiir delisiydik. Orhan zil çalar çalmaz yanıma gelir: 'tenefüsü gavur etmiyelim Oktay' derdi. Şiir sözü edelim, şiir konuşalım demekti bu. (...) Üç kafadar çocukluktan delikanlılığa el ele geçtik. Dünya nimetlerini bir arada tattık. Ölününün gördüğü itibar adının yarın göreceği itibar yanında hiç kalır. Orhan, Fransız şairlerinin birkaç nesillik şiir macerasını kısacık ömründe yaşadı." Aynı sayfanın altında Cemal Kırca'nın da, Orhan Veli'nin Aziz Hatırasına ithaf ettiği "Tuğba Ağacı" adlı kısa bir şiir yer alıyor:

"Yaşlı gözlerimin önünde, / Bir tuğba ağacı var; / Kökü gökte, / Dalı yerde, / Yaprakları rüzgârda.. / Kimse göremeyecek artık onu ah! / Buruk meyvalardan kimse yiyemeyecek, / Çiçeğini kimse deremeyecek..."

Yine aynı sayıda Melih Cevdet'in, "Bizim Orhan", Cahit Sıtkı'nın "Tanıdığım Orhan Veli" başlıklı yazıları yer alıyor. Cahit Sıtkı:

"Orhan, bizim memuriyet ve ona bağlı birtakım mecburiyetlerden ötürü yapamadığımız yapıyor, şiir alanında bizim bohem temsilcimiz oluyordu. Yalnız bizim mi? Bugün yaşıyan her Türk şairinden Orhan'da bir parça vardı."

Orhan Veli bize "Giderayak", "Kuyruklu Şiir"ler yazdı. "Masal" dinledi ve dinletti. "Macera"lara atıldı, ve en son 14 Kasım 1950'de "Dalgı"yı geçti.

Yazık Oldu Süleyman Efendi'ye ve Bir Acayip Olayı..

27.10.1945 tarihli Ulus gazetesinde "Yankılar" başlıklı köşesinde (T.İ.) imzalı bir yazı çıkar. Yazının başlığı "Süleyman Efendi Mersiyesi"dir. Yazıyı aynen aktarıyorum:

"Arada bir bana edebi değerler taşıyan mektuplar göndermek lütfunda bulunan aziz dostum İ. Alaattin Gövsâ'dan bir mektup daha aldım. Katil Mercan yargılanırken şair Orhan Veli'nin 'Yazık oldu Süleyman Efendiye' mısraını tekrarlamıştı. Ben de bunu kalemime dolayarak bir fıkra yazmıştım. Üstadın son mektubu bu tekerlemeyi tekrarlayışım dolayısıyla kaleme almıştır. Sayın edibimiz diyor ki:

Değerli meslektaşım, kardeşim, çünkü fıkranızda 'Yazık oldu Süleyman Efendiye' lakırdısına dalgınlıkla mısra dediğinizi görürnce Süleyman Efendi Mersiyesi'nin aslını hatırladım. Belki rastlamamışsınızdır diye tamamını takdim ediyorum:

Onu herkes severdi yüzü, sözü şen diye / Boğuldu adalardan geçiyorken Pendik'e / Bütün köylü dövündü bu acı nedir diye / Çok çırpınmış zavallı yaşasaydım ben diye / Yazık oldu, pek yazık Süleyman Efendi'ye

Nasırından başka hiç yoktu dünyada derdi / Salapurya biçiminde kundurayla gezerdi / Bu nasırdan ölüsem diye şaka ederdi / Çok çırpınmış zavallı yaşasaydım ben diye /

Yazık oldu, pek yazık Süleyman Efendi'ye

Sandala tövbe edip vapura binmek için / Hakkındaki mısraı duyup sevinmek için / Yazanı, methedeni çırak edinmek için / Çok çırpınmış zavallı yaşasaydım ben diye / Yazık oldu, pek yazık Süleyman Efendi'ye

Denize yuvarlanmış ipsiz bir bakraç gibi / Çıkarmışlar nasını kuru bir ağaç gibi / Şiirden pek anlarmış Nurullah Ataç gibi / Çok çırpınmış zavallı yaşasaydım ben diye /

Yazık oldu, pek yazık Süleyman Efendi'ye

İmdi anlaşıyor ki mısraın aslında vezinsiz olsun ve külhanilerin ağzında kolay dolaşsın diye üç hecelik iki kelime çıkarmışlar. Hem nasırdan öldüğü rivayeti, Süleyman Efendi'nin sağlığında tekrarladığı bir latifeden galatı imiş.

Orhan Veli hatırımda kaldığına göre içinde üç hecesi eksik bir mısra taşıyan şiirini bir mersiye olarak değil, bir 'kitabe-i seng-i mezar' olarak yazmıştı. Bir hekime, muayenehanesinde altı kurşun sıkan katil Reşit, bu üç hecesi eksik şiiri mahkeme salonunda okumak ve onu zapta geçirtmek suretiyle, demek ki bilmeyerek, giderayak edebiyata hizmet etmiş! Bu suretle zavallı Süleyman Efendi'ye bir "kitabe"den sonra bir de dörtbaşı mamur bir mersiye yazıldı. Bakalım bu mersiye 'Süleyman Kanuni' mersiyesi gibi edebiyat tarihinde tutunacak mıdır?"

Orhan Veli'den Cevap:

Orhan Veli o sıralarda Ülkü dergisinde "Edebiyat Dünyamız" başlığı altında edebiyat ortamıyla, şairlerle ilgili değerlendirmeler yapıyordu. 10 Ekim 1945'te Ulus'ta çıkan bu alaycı ve imalı yazıya 16 Kasım 1945'te (Ülkü dergisinin 100. sayısında) cevap verir:

"Biraz da dedikodu edelim, dedik. 'Yazık oldu Süleyman Efendi'ye' sözünün bir duruşma sırasında geçmesi üzerine Sayın İ. Alaattin Gövsâ yeni bir Süleyman Efendi şiiri yazmış. Nurettin Artam'a göndermiş. (Bu duruma göre Ulus'ta T.İ. takma adıyla yazılar yazan muhtemelen Nurettin Artam'dır.) O da kendi sütununda neşretmiş. Şiirle alakası az olan bazı kimseler de tasrih edilmediği için, bu şiirin Orhan Veli'nin eski şiirlerinden olduğunu sanmışlar. Orhan Veli'nin canı sıkılmış. 'Gerçi bir zamanlar köy şiirler yazdım, ama İbrahim Alâattin Bey'inkilere benzer şiir yazmadım.' diyor."

İşte konu bundan ibaret. Son sözü yine o söylesin bize:

"Biliyorum, kolay değil yaşamak; / Ama işte / Bir ölünün hâlâ yatağı sıcak, / Birinin saati işliyor kolunda. / Yaşamak kolay değil ya kardeşler, / Ölmek de değil; / Kolay değil bu dünyadan ayrılmak."

Kolay değil usta!.. Vallahi değil!.. Bugünlerde hiç değil!.. [2]

*****

İHSAN TEVFIK

Hollanda
Geleneksel
Giysileri
İçerisinde Bir
Türk Ailesi

Avrupa'da Türk Turizmi

YAKUP KARAHAN

Turist olmak, her şeyin önündedir. İsminizin, kim olduğunuzun, nereden geldiğinizin, nereye gittiğinizin, nerede yaşadığınızın, kaç yıldır orada yaşadığınızın. Turist olmak sorulan bütün sorulara aslında kestirmeden cevaptır, durumu kısaca özetler. Bir turist görünce ya da biri kendine 'turist' deyince nasıl davranmanız gerektiğine hemen karar verirsiniz.

Bütün turistlere yaklaşık olarak aynı davranılır. Ya da hiç davranılmaz, Görmezden gelinir, hiç de sayılabilir. Turiste kız verilmez, borç da verilmez

Çünkü yarini yoktur, ne olacağı belli değildir. Turistlerin kendi aralarında bir tek ölçü vardır "turistlikten kurtulabilmek". Zaman uzadıkça turistin kendine güveni azalır ve de hiçbir vakit turistlikten kurtulamayacağını düşünmeye başlar. Onun kendine güveni azaldıkça zaten hiç olmayan, oluşmamış saygınlığı da iyice yok olur.

Bazen alay konusu olurlar; kimileri bunlara, kurtarma sözü verir, dalga geçerler, kahvelerde sohbet, meze konusu olurlar.

Turistlikten kurtulmanın rüyalarını görürler hep, küçük de olsa umut veren sohbetlere kulak asarlar. İlk öğrendikleri cümle de "ben bir turistim"dir.

İnsanların çok iyi, insani koşullarda yaşadığı yerlerde bile daracık evlerde, küçücük odalarda, üst üste, sırt sırta en kötü koşullarda yaşarlar.

Yaptıkları işler ise kimsenin yapmaya tenezzül etmediği, orali bile olmadığı pis işlerdir. Normal, insani koşulların çok çok altında günlerce uyumadan çalışırlar, buna rağmen bazen para bile alamazlar.

Şikayetçi olamazlar, çünkü onlar hak iddia edemezler, turistin hakkı olmaz. Hastalanınca hastaneye gidemezler, doktora gidemezler. Toplu taşıma araçlarına bile büyük bir korkuyla binerler, kaçak binmeyi akıllarından bile geçiremezler başlarına çok kötü sonuçlar gelebilir.

Evlenme vaadiyle kandırılıp kötü yola bile düşürülürler, az bir şey birikmiş paralarını da bu vaatte bulunanlara kaptırırlar.

Ülke dışına çıkamazlar, aslında ülkenin içinde de bulunamazlar ya da bulunmamaları gerekir. Zaten onun için bunlara "turist" denir.

Sevgili okuyucu işte bu kısa not ülkem insanının Avrupa ülkelerinde oturma, çalışma izni olmadan yasayınını anlatır.

Ne ilginçtir, oturma ve çalışma izni olmayan insanımız kendine "turist" adını takmıştır. İşte size Avrupa'daki Türk Turizmi. ☐

Başlıkla haberin içeriği tutmuyor birbirini. Hindistan Cevizi gibi bunlar: Dışı koyu kahverengi, içi beyaz. Gövde ile baş da sanki iki ayrı insanın. Aramızda geziniyorlar ama aslında Kristof Kolomb'un tayfası her biri....

Sahte Esmer Amerikalılar

RAGIP DURAN

Bağdat'ın Amerikan kuvvetlerinin eline geçip, prime-time'a yetiştirilmek üzere Saddam Hüseyin'in heykelinin 200 kişilik (Bağdat'ın nüfusu yaklaşık 5 milyon!) grubun tezahüratıyla Amerikan askerlerince devrildiği gündü. Rumelihisarı'ndan Bebek'e doğru yürüyordum. Yolda, 70'li yılların sonunda Aydınlık gazetesinde birlikte çalıştığım bir 'meslekdaşı' rastladım. Şimdi Doğan grubundaki haftalık bir derginin yöneticisi. Selam sabahtan sonra sordu: 'Sen hala Amerikan aleyhtarı mısın?'

'Cevap sorunun içinde!' dedim. 'Ama BİZ kazanıyoruz!' dedi. Sadece gülebilirdim. Pis pis, acı acı...

Yine Doğan grubunda çalışan bir başka tanıdık, CNN İnt. ve BBC'nin içinden savaşın izlenmesi ve aktarılması konusunda önemli eleştiriler yükselirken, Türkiye'deki medya eleştirmenlerini kınayıp, CNN'i savunan bir yazı yazdı.

Doğan grubunun amiral şişme botunun miçosu da aylardır ABD'yi ve savaşta öve öve bitiremiyor. Bunlar 'Our Boys' yani Amerikalıların 'Bizim Çocukları'.

Azınlıklar ama medyanın kilit mevkilerini ellerinde tutuyorlar. Bu Amerikancılıklarını siyasal, ideolojik ya da medyatik olarak tahlil etmek, anlamaya çalışmak mümkün ama bence işin önemli bir boyutu da patolojik. Ben şimdiye kadar herhangi bir ülkede bu kadar koyu, yoğun, çifte kavrulmuş

Amerikancı görmedim. Belki Thatcher'la yarışır bunlar ama o da yıllar önce devrik diktatörler müzesinde kapı bekçiliğine terfi etti.

Bu insanları sevmesek de kabul etmesek de anlamamız gerek. Bu anlama serüveninde benim iki rehberim var: Michel Foucault ve Edward Said.

Birincisi iktidarın mekanizma ve metabolizmasını çok anlamlı ve derin bir şekilde tahlil ettiği için, gücün insanı nasıl değiştirdiğini, kuvvete taparak insanın egemen çevrelerde nasıl yükslebileceğini çok iyi anlatmıştı.

Said ise, hem 'Oryantalizm'de hem de 'Kültür ve Emperyalizm'de, sadece batıdaki değil doğudaki oryantalistleri de sergiler. İstanbul'da doğup büyümüş, Müslüman kültür içinde yoğrulmuş, doğunun ama hakiki doğunun gelenek ve görenekleri içinde yaşasalar da, bu kişiler, aklen ve ruhen Batılı, daha doğru bir deyişle Batıcı. Üstelik de Batı'nın en süflü, en düzeysiz versiyonu olarak Amerikan

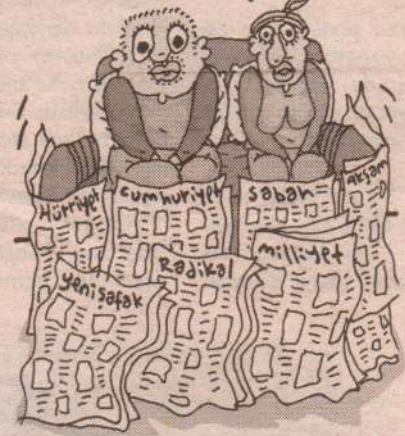
kalıbına 'embedded' olmuştur.

Foucault ile Said'in tahlil ve öngörülleri, Türkiye'deki levanten gazeteci ya da aydınlar da buluyor sentezini. Hem iktidar peşindeler hem de Amerikalı gibiler. Çünkü Amerika güçlü.

Yani bugün demek istiyorum. Yarın Amerika zayıf düşünce, bunlar hepimizden keskin solcu ve muhalif olacak. Omurga da kaburga da olmayınca... ☐

bir pazar bizi boğacak valla
bu gazeteler ve bilmeyen
pazar ilaveleri...

Sus.. kimilidamarsak,
saldırmazlar sanırım

Neler gördüm?

5 Nisan 2003, sabah sabah.

- > Yeşillikleri çatallayan turuncu mavi giysili üç adam
- > Bıyıklı bebek yüzün bakışları fıldır fıldır
- > İpte sallanan sararmış bir yatak
- > Birdenbire küt diye önüme düşen arı maya
- > Ha doğurdu ha doğuracak köklü bir dünyalı
- > Bizim dev lamba, Nimbüs ve arkadaşları önünden çekildikçe
- > Kareteci gibi ağır hareketlerle ön sevişen kedi çifti
- > Gardrobunun bir parçasını koluna takıp gezdiren hanımlar beyler

Çelimsiz ilkbaharın
taze soğuk havasını
burnuma çektikçe.

BAKAN GÖR

Süreçlerde Duyarsızlaşan Yazar

HÜRKAT NAZAROĞLU

Kasayı açtım, sararmış kağıtlarla dolu zarfları, dosyaları çıkardım. "Tarihi belgeleri açıklayacağım" diye söz vermiştim ya, belgeleri çıkarıp yazı yazacağım.. Telefon çaldı, sekreterim Başkurt Hanım bir yazarın acilen benimle görüşmek istediğini söyledi. "Meşgulüm, yarın arasın" dedim. "Çok acilmiş, adamcağız telefonda ağlıyor" diye karşılık verdi. Sevdiğim bir çocuğu aslında, ödemeleri yapmamıştı ama kağıt üzerinde iyi para kazanmıştı kitaplarından. "Hadi bağlayın bakalım, Başkurt Hanım" dedim.

"Hürkat Bey, yitirdim..." Üç kelime söyledi, sustu. Karşıdan hıçkırıklar duyuluyor. "Aldık başımıza belayı" diye söyledim içimden. "Neyi yitirdin?" diyorum, cevap gelmiyor.

Sonunda patladım: "Oğlum dengesiz misin sen, ne diyorsun, niye ağlıyorsun? Yitirdim deyip deyip hüngürdüyorsun. Neyi yitirdin?"

"Duyarlılığımı yitirdim, Hürkat Bey!"

O gerilim içinde saçma bir soru sordum: "Nerede yitirdin oğlum?"

"Süreçlerde!" dedi, yine ağlamaya başladı. "Süreçlerde yitirdim duyarlılığımı. Süreçlerde yitirdik duyarlılıklarımızı. Yazamıyorum artık."

Tepem attı, "Duyarsız şeyler yaz o zaman!" dedim, telefonu kapattım. Sakinleşmeye çalışırken yine aradı: "Hürkat Bey, belki de haklısınız. Duyarsız şeyler yazabilirim ama ne kadar duyarsız yazsam acaba?"

"Oğlum" dedim, "bu ne biçim soru yaa? Çok duyarsız yaz, öküz gibi yaz, sığır gibi yaz, odun gibi yaz..." Yine kapattım telefonu. Zarflar ve dosyalar bana bakıyor,

ben onlara bakıyorum. Sözde belgeleri bulup yazı yazacağım ama kafamı toplayamıyorum.

Azıcık toparlanıyordum, dışarıdan gürültüler gelmeye başladı. Başkurt Hanım odama girip, bir adamın beni görmek istediğini söyledi. "Kimmiş?" diye sordum. "Hani yanlarına fason yazar verdiğimiz arabesçiler vardı ya, hayatlarını anlatacaklardı da bizim elemanlarımız hayatlarını romanlaştıracaktı, o arabesçilerden birinin adamıymış" diye cevap verdi.

"Randevusuz görüşmediğimi biliyorsunuz, Başkurt Hanım" dedim. Adamın yanında siyah paltolu birkaç kişi olduğunu öğrenince, gelebileceğini söyledim.

Dört kişi içeri girdiler, sırayla elimi sıktılar. Adamlardan biri elindeki dosyayı masama fırlattı: "Abimiz sizin adama hayatını anlattı. Çok da nefis anlattı. Sonra sizin adam yazmaya başladı. Bugün abimiz bir kontrol etti, hiçbir şey anlamadı. Size de selam söyledi, dedi kendisi büyüğümüzdür, uzman kişidir, bir bakıversin."

Dosyayı aldım, okumaya başladım: "Humma, frengi, ateş... Havarilerden biri eksik, son yemek tuzsuz. TUZsuz.. tuz-

SUZ.. Su ve tuz.. Denizlerden çaldı tarihi. Tarih şarkı söyledi. SÖYLEdi. ŞÖYLEdi. Revolverini çekti Ahmet Nazif Bey. Bey... BaY.. bye.. Şanlıvietnam, good morning Urfa, do re mi fa, toprağın müziği.."

İçimden neler söylediğimi buraya aktarmayacağım, adama "Arkadaş tercihini deneysel edebiyattan yana kullanmış" dedim. Adam öylece baktı yüzüme.

"Yani o da iyiniyetli aslında, çok değişik bir şey yapmak istemiş" gibi bir şeyler geveledim.

Adam "Yok, aslında çok şahane çocuk..." dedi, "ama yazdıklarını biz anlamadık. Bak mesela, tarih şarkı söyledi, toprağın müziği... Buraları güzel de gerisi biraz şey geldi bize. Yani acaba bize hitap edecek bir arkadaş değil mi? O şekil düşündük. Fazla da hırpalamadık zaten."

Anladım ki durum kötü. "Bu dosya bende kalsın" dedim, "abinize selam söyleyin, ben o arkadaş çekiyorum bu işten, yarın yeni bir yazar göndereceğim. Öyle bir yazacak ki, abinizin köyünde okuma yazma bilmeyenler bile kitabı okuyup anlayabilecek."

Adamlar yine sırayla elimi sıkıp gittiler. Uzunca bir süre kendimi bilmeden oturdum. Ünlü bir arabesçinin fedaisiyle deneysel edebiyat tartışması yapmak yapıyor insanı ne de olsa... Sonra toparlan-

maya çalıştım, ayağa kalktım. Odadan çıkıp yüzümü yıkamaya niyetlendim. Kapıyı hafifçe aralamıştım ki, bir mırıltı gelmeye başladı kulağıma. Tanıdık bir ses: Süreçlerde duyarsızlaşan yazar...

Nasıl duyarsız yazı yazabileceğini danışmak için hemen atlayıp büroya gelmiştim herhalde. Ama benim yanıma girmeden Başkurt Hanım'a mırıl mırıl bir şeyler anlatmaya başlamıştı: "Sevişirken kanarım ben, sevişirken yaralanırım. Yazılarım yaralarımıdır aslında, yitirdiğimi sevişirken bulurum hiçlikte. İki yalnız yüreğin umarsız buluşması olur belki, soluk soluğa sevişiriz yine de.."

Ben daha ne olduğunu anlamaya çalışırken, Başkurt Hanım masasından kalktı, çantasını aldı, kapıdan çıktılar.

Kendimi tutamayıp arkalarından koştum, "Yitirdiğini buldun galiba!" diye bağırdım. "Duyarlılığın geri geldi! Nasıl duyarlılık lan bu? Kaçıyor kaçıyor, benim sekreterlerle yattıkça geri geliyor. Ben duyarlılık tellalı mıyım?"

Başkurt Hanım çok kaba olduğumu söyledi. Duyarlı yazar beni duyarsızlıkla suçladı. "Görüyoruz seninle" diye cevap verdim. "Alacaklarını için icraya vereceğim seni, haciz memurları duyarlılığını götürecekler. Bakalım onlara da işleyecek mi, sevişirken yaralanmak muhabbetleri..."

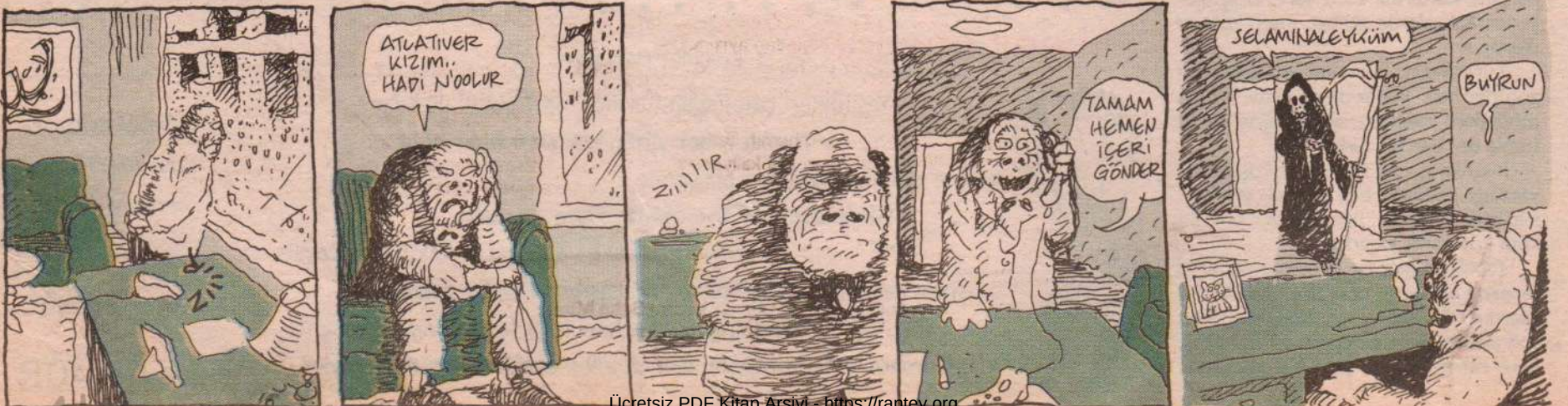
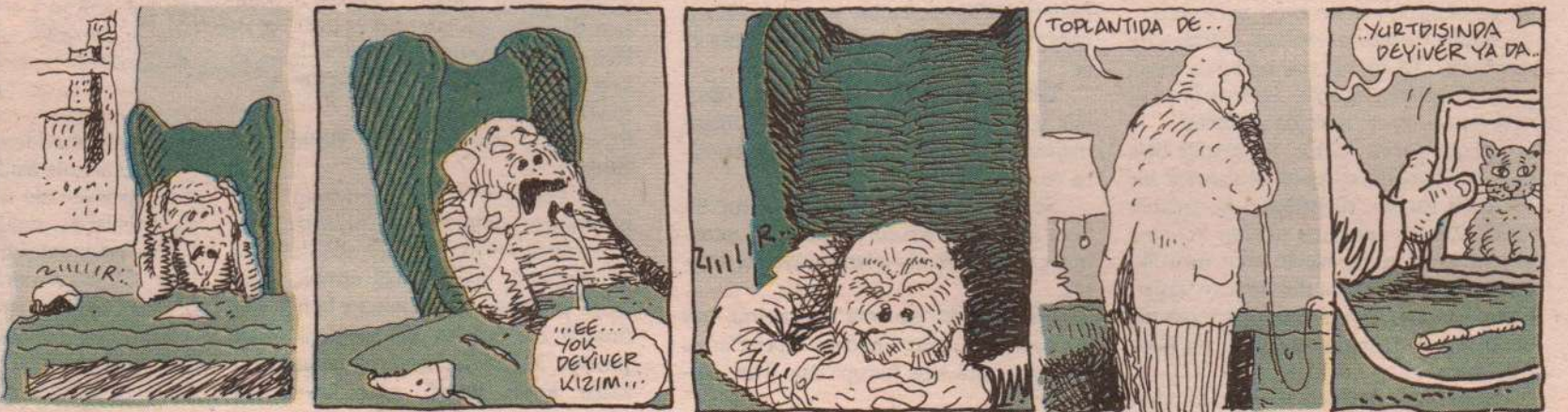
"Duyarlılık meta değildir" dedi yazar, "haczedilemez!"... Başkurt Hanım yazara gururla sarıldı.

Büroya döndüm, sekreter adaylarının dosyalarını karıştırmaya başladım. Tarihi belgelerin dosyasını ise kasaya kaldırdım mecburen. Haftaya bir aksilik çıkmayacağını umuyorum. [E]

MES
GUL
DÜN
YA

DOG.

HAYVANARTBAHÇESİ

İstiklal Caddesi Turhol Han No:373 Kat:4 Daire:7 / 80800 Beyoğlu - İstanbul

Savaş Üzerine

- O kadar "Savaşa Hayır" dedik olmadı. Şimdi "HAYIR"lı olsun diyelim...
- Amerika'nın Bush'umuzun üstünde yeri var.
- NO WAR, NE YOK?
- Gazeteler savaş vcd'lerini ne zaman, kaç kupona verecek?
- Bey kalk, Suriye'den tıktılar geliyor!
- Amerikan mallarını protesto edin. Bundan böyle seçimlerde oy kullanmayın.

İlker Ekiz
İzmit

Öngörü

Unutmayın ki hayvanlar küçükken sevimlidirler, ama büyüyünce ürkütücü olurlar. Biz bu hayvanı her yönüyle sevdik.

Mehmet Boğatekin
E Tipi Cezaevi - Adıyaman

Maarif Takvimi

bir saatli maarif takvimidir annem namaz saatlerine ayarlı çünkü o da annesi gibidir ezan sesine duyarlı... annemin kucağında öğrendim okumayı otobüs camından işaret edilen reklam panolarıyla uğraşarak yazmayı ise okuduklarımdan araklayarak...

Cüneyt Karaca
Ankara

Mike

Ortaokulda sadece o malum ve kakara kikiri dergiler vardı benim için. Diğerleri ya çok ağırdı ya da anlamsız!
Hem Bana ne adam faşistse ben de tembel bir talebeydim... Sonraları üç boş yazı attı önüme abim. Bak oğlum bunlar gerçekler der gibi. Heyecanlarım oldu o günden sonra, hiç olmadığı kadar dağınık, boktan heyecanlarım... Oysa hiç bu kadar mazlum, hiç bu kadar sindirilmiş, eli kolu bağlı, ağzı bantlı öğrenmek istememiştin ben gerçekleri... Ve mike ayakkabı giymemem gerektiğini farkedince vazgeçmiştim komünist olmaktan. Çünkü gerçekten bir sevgilim vardı.
Ve bir de onun yolda gördüğümüz her üç kişiden birinin aldığı maaş kadar pahalı, defosuz pantolonları...

Tahir Uçuk
İzmir

SSK: Sorma, Sorgulama, Kıkırdama

Bülent Pektaş
İstanbul

Merhaba,

Gün devrilirken akşama Ayaz vurur Kars'ın sokaklarına Sıkıntıya teslim olurken yürek "Hayvan" geldi aklıma... "Öküz"lüğümüzü unutmamışken daha

Bir bahar sabahında Yüreğim tarumar... Boş sokaklarda cınladı çığlığım Tabakamdan sigara sardım Bir bahar sabahında Vuruldu kuşlarım... Aşklarım Zemheriye sarıldı düşlerim Yitirildim, yenildim, yetim kaldım Büyüdü zaman... Sarardı mevsimler...

Oysa!... O eski yaralı çığlığımı paslandım

A. Kadir Taş
Kars

Savaş

Cümlelerime otopsi yaptım, Düşlerime sığınak Etkisiz elemandı kalbim bu savaşta Ve gözlerim Tanrı'yı arıyordu.

Yılmaz Ergün
Kuşadası

"Peki Sonra Ne Oldu?"

Başarılar beşiği İrfan Baştuğ İlkokulu'ndan mezun biri olarak tesadüfen elime geçen ve son günlerde ekranlarda yaşadığımız insanlık vahşetinin yanında adı son derece sevimli ve masum olan derginizi büyük bir keyifle okudum. Gerçekten de Van'ın en itibarlı ve köklü okullarından olan İrfan Baştuğ İlkokulu'nda okumak büyük bir ayrıcalıktı. 1982-87 yılları arasında okuduğum bu okulda mandolin kurslarından bandoya, masa tenisinden folklore kadar birçok dalda oldukça faal bir okul idik. Malumunuz, derginizdeki yazınızda beni eski günlere götürürken biraz da hüzünlendirdiniz. Yazınızın sol üst köşesindeki "Peki Sonra Ne Oldu?" sorusu anlamlı idi. Yine Van'da başka bir ilkokul vardı ki o daha da enteresan. Tam 12 yıl, yanlış okumadınız, tam 12 yıl üst üste ilkokullar arası voleybol müsabakalarında Türkiye birincisi olmuş, sekiz kez de Türkiye ikincisi olmuş sessiz sedasız ve

yokluklar içerisinde. Bu okulun adı Şehit Kemal Görgülü İlkokulu. "Peki Sonra Ne Oldu?" Yine Van'da 80'li yılların ortalarına kadar her iki yanında uzun kavak ağaçları ile dolu 7 kilometrelik paket taşı kaldırımları, at arabaları geçen asfaltlı olan muhteşem İskele Caddesi vardı. Dönemin valisi, konağı tersi istikamette olmasına rağmen her akşam o caddeyi bir defa turlar, sonra konağına doğru yol alırdı. "Peki Sonra Ne Oldu?" Sonra ne mi oldu? Beton yığını apartmanlarla doldu ve kavakların yerinde yellere eser oldu...

Erdal Orman
İstanbul

Gece ve Düşler

Apar topar indim trenden Adımlarımı nerede unuttuğumu bilemeden Nereye çarpıp, nasıl durduğumu hatırlayamadım Akıp giden suya söyler oldum şarkımı Maviyi çizdim siyah duvarlara Her gün yeniden doğup Beni yine bulsunlar diye...

Rahime Kaya
İzmir

Yağmur yağıyordu

Otobüse bindim Üç sağır ve dilsiz çocuk gördüm Elleri konuşan, gözleri işiten Üç çocuk Tam yol boyunca konuşurlar Ellerin haykırışı kalbime değdi Duyamadı kulaklarım Ama işitti kalbim, hayatı... Savaşı, sömürüyü, açlığı... Otobüsten indim Yağmur yağıyordu

Ali Ulubay
İzmir

Otobüsteki Katil

Nerden bilebilir yolcular Otobüste katil olduğunu Ve kendi ailelerinden birini vurduğunu

Güven Turkey
İstanbul

Bu da Bir Evlilik İlanıdır

35 yaşında, eşinden ayrılmış, çocuksuz bir bayım. Bir kamu kuruluşunda memurum. Mizahçı, şair ve yazarım. Hayatta hiçbir şeyim yok. Annemin babamın yanında sığıntı gibi kalıyorum. Tercihen çalışan (öğretmen,

hemşire olabilir) 25-40 yaşları arasında, entelektüel, çocuksuz dul bayanlarla tanışıp acele evlenmek istiyorum!.. Lütfen ciddiler arasın.

İbrahim Orman
Tel: 0533 268 71 56

Acı Fren

Bundan beş yıl önce evimize uzaklığı 400 metre olan bir benzin rafinerisinde büyük bir yangın çıktı. Alevler yerden yüzlerce metre yükseğe ulaştı. Isı çok yoğundu. Öyle yoğundu ki itfaiyeciler araçlarını bir blok öteye park edip yangınla mücadele için ısının azalmasını beklemek zorunda kaldılar. Ama yangın kontrolden çıkmak üzereydi. Derken birdenbire birkaç blok öteden bir itfaiye aracı son süratle geldi. Acı bir fren yapıp, yangın mahallinin ön kısmına yerleştirilmiş engele çarptı. İtfaiyeciler araçtan atlayıp alevlerle mücadele etmeye başladılar. Araçlarını bir blok öteye park etmiş itfaiyeciler bunu gördüler ve araçlarına binip olay yerine geldiler. Ortak çabalar sonucunda yangını ancak kontrol altına alabildiler. Bu ekip çalışmasını gören komşumuz Filiz hanım ve çevredeki komşular o ilk itfaiye aracını süren ne kadar da cesurdu diye düşündüler. O işinde öncülük yaptığı için özel bir ödül vermek istediler. Törende belediye başkanı: "Gösterdiğiniz üstün cesareten dolayı sizi ödüllendirmek istiyoruz. Büyük mal kaybını ve belki de can kaybını önlediniz. Sahip olmak istediğiniz özel bir şey varsa bunu bize söyler misiniz" dedi. İtfaiye görevlisi hiç duraksamadan cevap verdi: "Evet efendim. Yeni bir fren harika olurdu."

Yılmaz İyisoy
Ankara

Sevgili Dostum, Yalnızlığım,

Bi uykunun yakınlığını özlemek kadar bekliyorum seni, kırılan kalbimin acizliği de yanında bedava, bi kalp alana bi tane daha üstüne, bi de hüzün eşantıyon veriyorlar bu aralar. Bu aralar diyorum da bu aralar neyin tamamı bilemiyorum, belki de tamamından oluşmuş bir aray

yaşıyorum hayatım diye. Sen yokken konuşmalar aynı burda. Mışlar, mişler, di'li geçmiş zamanlar... Cebinde eskiden kalma noktalama işaretleri... Gülüşlerde farklı soluyabiliyosun karşındakinin iğrenç kahkahalarındaki pis aldanışlar, hissedebiliyosun daha ağızlarını açmadan burnunun direğini kırılabileceğini... En yakın arkadaşının omuzunda sessizce ağlamak yok artık. Bulunan her omuzda kati suretle bi kere anırmak ya da mırıldamak makbul geçiyor... Anlatamadığım o kadar çok olay var ki hem de o kadar saçma ki ağlasam mı gülsem mi durumu bile çok abes kaçıyor. Direk öldürsem mi öldürmesem mi vaziyetine geçiyorsun... Ne olur en kısa zamanda dön, çıkmak istiyorum bu kısır döngüden...

Utku Zeka
İstanbul

Hayvan'a,

Biz, dışımızda olmasa bile, içimizde uçuk, ayrıca sapına kadar sosyalist insanlarız. Yazıya çoğul başladım. ama neden öyle başladım bilmiyorum. Belki biranın etkisidir diyor ve geçiştiriyorum. Evet sosyalist kişiliğim saklı. Çünkü işimden, evimden, yakınarımdan ve aşımından olabiliyim. Bu ülkede her şey, herkesin istediği gibi olmuyor. Ben Öküz gibi bir Hayvan istiyorum. Ben Ece Ayhan istiyorum. Ben Kanat Güner istiyorum. Ben geçmişin hazımsızlığından, geleceğin osurulmasını istiyorum. Ve ben okyanusun dibindeki kum tanesini, cennet ve cehennem, Batman'ın kanla sulanmış topraklarını, ölümlerimizin ruhlarını, kitap kokan insanlarını... Ve ben kendimi geri istiyorum. (Acaba çok mu oluyorum)

Önder Doğanay
İstanbul

Adres Değişikliği

İstanbul Kısa Filmciler Derneği yeni yerine taşınmıştır. Not ediniz lütfen: Hüseyin Ağa Mah. Kameriye Sokak. No: 26 Kat: 4 Galatasaray, Beyoğlu - İstanbul **Tel: 0 212 293 65 11** **0 212 293 64 51**

18 Nisan 2003 Cuma • Haftada Bir Yayınlanır • İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Metin Üstündağ

Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • Editörler: Hatice Meryem, Ferzende Kaya

Grafik Tasarım: Serdar Karataş • Genel Müdür: Orhan Açar • Satış Müdürü: Cüneyt Aydın

Adres: İstiklal Cad, Turhol Han, No:373 Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL • Tel: 0212 293 32 77 - 78 • Fax: 0212 293 32 79

ISSN 1303 - 944X • Yayıncı: PAK Basın Yayın • Baskı: İlcak Matbaası (0212 880 40 75) • Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Not: Eksik sayılar ve abonelik için Pazartesi ve Salı günleri 0212 293 32 77 - 1111'den Kont Mustafa Danacı Bey'i arayabilirsiniz.

≈ Rachel Corrie ≈

1979 - 2003

Rachel Corrie,
Amerika'da Washington'a bağlı
Olympia kasabasında yaşıyordu.
Filistin'de yaşananların durdurulabileceğine
inandı ve bir grup kurdu.
Bu grup kendilerini Filistinliler'e adanmıştı.
Rachel masumların, özellikle çocukların
öldürülmesine katlanamıyordu.
Sonunda arkadaşlarıyla birlikte Gazze'ye
gitme kararı aldı ve hiç vakit kaybetmeden
yola çıktılar.

Amerika'dan kalkıp Ortadoğu'ya
barış eylemcisi olarak gelen
23 yaşındaki Rachel Corrie, geçtiğimiz Mart
ayında bir Filistinli'nin evini kurtarmaya
çalışırken İsrail buldozerinin
altında kalarak yaşamını yitirdi.

**Dünyanın Bütün Çocukları
Her 23 Nisan'da
Kalplerinden Kopardıkları Çiçekleri
Gelip Sana Sunacaklar
Sevgili Rachel...**

